

Cestovateľka

Alexandra Brackénová

Cestovatelka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Brackenová

Cestovatelka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

Cestovateľka

Alexandra Brackenová

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © 2017 by Alexandra Bracken

Translation © Magdaléna Stárková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-384-7

ISBN e-knihy 978-80-7544-403-5 (1. zveřejnění, 2017)

Všem, na které historie zapomněla.

*„Ani já, ani kdokoli jiný nemůže jít za tebe touto cestou.
Tu musíš urazit sám.“*

—WALT WHITMAN

LONDÝN
1932

PROLOG

Kdysi měla panenku s natištěným úsměvem a světlýma očima i světlými vlasy, které se podobaly těm jejím. Na dlouhou dobu jí panenka byla stálou společnicí, kamarádkou k čaji, když Alice s otcem zrovna cestovala, důvěrnicí, která si musela vyslechnout všechna letmo zaslechnutá tajemství zašeptaná rodičovskými ústy, věrnou duší, která jí nabídla trpělivé ucho, když se všichni ostatní odvraceli. Jmenovala se Zenobia po královně pouštních válečníků, o které jí vyprávěl dědeček. Když se s ní ale jednoho dne Henry Hemlock honil po zahradě, panenka jí upadla a ona jí omylem šlápla na krk. Křehký porcelán se okamžitě roztříštil na kusy. Z toho děsivého zvuku měla srdce až v krku.

Teď, když s podobným praskáním zlomil ten chlap vaz její mámě, pozvracela se do dlaní.

Místností otrásla vlna ohnivé energie i ohlušující zvuk, jak se hroutil další z průchodů časem. Rose to odmrštilo až ke zdi bytu. Roztřesený vzduch se jí bolestivě zarával až do kostí a zubů.

Máma byla mrtvá.

Rose zadržela dech a křečovitě zavřela víčka, zatímco její otec zdrceně naříkal na podlaze, kam ho útočník přišpendlil mečem jediným bodnu-

tím do ramene. Věděla, že křičet a natahovat se po ní jako on už jí nepomůže. Tajná skříň zabudovaná ve zdi za knihovnou ji ochrání přesně tak, jak jí děda vždycky sliboval, ale jen pod podmínkou, že v ní bude sedět *tiše a nehybně*. Úzká mezírka mezi zadní stěnou knihovny a jejím bokem poskytovala akorát dost prostoru na to vidět a nebýt viděna.

Odpoledne se přehouplo k noci. Jejich večere ještě ležela téměř netknutá na stole a před vetřelci je varovalo jedině kňučení a vytí sousedova psa. Ale i ono bylo rychle umlčeno. Táta už stihl jen rozsvítit lampy a zapálit v krbu, zatímco máma ji rychle schovala do skříňe. To již po schodech duněly kroky. Teplo a světlo naplňovalo vzduch, takže se zdálo, že pokoj dýchá.

„Říkal jsem vám, že máte spolupracovat,“ řekl muž v pěkném černém kabátě se stříbrnými knoflíky s rytinou symbolu, který zatím nepoznávala. Tenký černý šátek mu halil polovinu obličeje, ale ani jeho látka neutlumila sametový zvuk jeho hlasu. „Nemusí to být takhle. Vzdejte se astrolábu, dejte mi ho a naše jednání bude uzavřeno.“

Rozházený papír a rozbité sklo mu křupalo pod nohama, když pomalu obcházel její mámu... její mámu a...

Ne. Děda se co nevidět vrátí domů. Slíbil jí přece, že ji uloží do postýlky, a on své sliby plní. Určitě dá zase všechno do pořádku. Musí to být jen... hrozná noční můra. Jen výtvar její hloupé dětské myslí plné stínů, které si chodí pro děti cestovatelů. Brzy to skončí a ona se zase probudí.

„Zatracený *bestie*, všichni do jednoho!“ syčel táta bolestí, když se snažil vytáhnout si z ramene čepel. Za ním zůstala krvavá šmouha. Muž nad ním se ale jen znovu opřel o zdobenou rukojeť, která se zabořila hlouběji do živého masa. Táta sebou cukl, ale jeho divoce kopající nohy zasáhly jen vzduch.

Máma se nehýbala.

Rose se v krku rodil vyděšený křik. Hrozilo, že se už brzy vydere ústy ven. Potok páchnoucí krve se vsákl do koberce a pomalu se šířil až k máminým vlasům.

Otec se znovu pokusil vstát a jednou rukou nahmatal kamenné těžtko, které při rvačce spadlo na zem. S válečným řevem jím hodil po mužově hlavě, ale ten improvizovanou zbraň snadno chytil. Potom si půjčil od maskovaného muže u dveří další meč s tenkou čepelí. S nespokojeným zachrochtáním jím propíchl i otcovo druhé rameno, aby ho udržel na místě. Když táta vyjekl bolestí, nebylo to zdaleka tak hlasitě jako smích maskované stráže u dveří.

Musíš si to všechno dobře prohlédnout, pomyslela si Rose, když si přitáhla kolena k bradě. *Musíš říct dědovi, co se stalo.*

Jen tiše, tiše.

Bud' statečná.

„Řekni... řekni Ironwoodovi, že může umřít s myšlenkou, že ten astroláb nikdy, *nikdy*, nedostane...“

Ironwood. Pořád tihle Ironwoodovi. To jméno se u nich doma jen cedilo přes zuby, jako se mluví o démonech, kteří se jako stíny stále vracejí soužit své nepřátele. Děda tvrdil, že tady jsou v bezpečí, ale měl sám dobře vědět, že *oni* v bezpečí nejsou nikdy a nikde. Ne, když jejich tety, strýcové, bratrance a sestřenice napříč stoletími a kontinenty mizeli.

A teď přišla řada i na mámu a na tátu.

Rose se kousla do rtu tak silně, že jí na jazyku ulpěla pachut' krve.

Hlídač se odlepil od rámu dveří. „Skonči to. Potom se tu v klidu podíváme.“ Když se temná postava přikradla blíž, poznala Rose ke svému překvapení, že to není muž, ale vyčouhlá žena.

Máma jí kdysi vyprávěla, že Ironwood se k ženám z příbuzenstva chová jako k porcelánovým panenčkám na políčkách, na které se nesmí sáhnout, ani kdyby je chtěl člověk oprášit. Zdálo se však, že tahle figurka byla nerozbitná i v očích samotného patrona.

Ale její máma byla stejně odolná, až do doby...

... kdy podlehla.

Maskovaný muž sáhl do náprsní kapsy kabátu a na ukazovák si nasadil dlouhou stříbrnou jehlici zahnutou jako lesklý dráp. Zkusmo jí bodl do vzduchu.

Rosein pohled sklouzl od zbraně k otcovu obličejí. Díval se přímo na ni. Jeho rty bez hlesu opakovaly: *Tiše, jen tiše...*

Nejraději by rovnou začala křičet, pobízela ho, aby bojoval, slíbit mu, že bude bojovat *ona*, pokud se k ničemu nebude mít. Boule a šrámy po rvačkách s Henrym dokazovaly, že prát se umí. Tohle nebyl její statečný táta, nejsilnější muž na světě a tak-

Maskovaný muž přiskočil k otci a zaryl mu jehlici hluboko do ucha. Tělo sebou naposledy trhlo a rty navždy umlkly.

Někde v dálce zaburácel nad střechami Londýna falešný hrom. Další průchod zmizel v nenávratnu. Tentokrát vše probíhalo o poznání tišeji, ale i tak jí z toho rozbolel každý kousíček kůže.

Táta tu ještě ležel zahalený ve vůni tabáku a kolínské, ale Rose věděla, že zmizel.

„Začni v ložnici,“ poručil maskovaný muž, když do šátku otřel smrtící zbraň a uložil ji na místo.

„Tady asi nebude,“ odpověděla tiše žena. „Kdyby ho schovali někde tady, asi bychom to cítili, ne?“

„Ale třeba tu mají nějakou stopu. Nebo záznam,“ zavrčel její společník, zatímco otevíral jeden šuplík po druhém, ze kterých vyhazoval papírové svitky, starověké mince, cínové vojáčky, staré klíče... „Ti nevděčníci jsou *sběratelé*,“ prskl posměšně chlap.

Žena prošla okolo knihovny. Podlaha pod jejími kroky zlověstně zaskřípala. Rose si přitiskla ulepené dlaně na ústa, aby zadržela výkřik. Snažila se nevdechovat puch vlastních zvratků, ale odér schnoucí krve jí znovu převracel žaludek.

Žena těkala očima po policích, až se zastavila přesně u místa, kde se schovávala Rose.

Ta chvíle se jí uchytila v paměti jako roztržený list na vodní hladině.

Tiše, jen tiše.

Ale ona už potichu být nechtěla.

Kdyby byla tak statečná jako máma, měla by to podstatně jednodušší, pomyslela si. Vyřítla by se ze skryše, porazila ženu na zem a utí-

kala. Potom by popadla meč a *sek, sek, sek*, prošla by černočernou tmou, jak by to udělal táta.

Ale táta jí poručil, aby byla *tiše*.

Pendlovky v rohu pokoje odtikávaly ztracené vteřiny. *Tik, tik, tik... smrt, smrt, smrt...*

Rozpálené, trnité šlahouny duše se jí začaly ovíjet kolem srdce tak těsně, že přece jen zavřela oči. Představila si, jak jí cévy, žebra i celá hrud' tuhne na kámen a chrání místa, která jí teď tak bolela. Byla ještě moc malá na to, aby s nimi bojovala, to dobře věděla. Byla si ale také jistá, že jednoho dne vyroste a postaví se jim.

Ženiny oči se konečně odtrhly od Roseiny skřípě a zaměřily se na hřbet jedné z knih. Rosein strach se rozměnil na čistou nenávist.

Ironwoodovi. Pořád tihle *Ironwoodovi*.

„Pro kolik lidí bylo prostřeno?“ zeptala se žena, když z police sundala zarámovanou fotografii a ukázala ji svému společníkovi. Rose se stáhlo hrdlo. Vyděšeně zaryla prsty do látky šatů. V rámečku byla fotografie celé rodiny, kterou kdysi udělal táta.

Starý dům skřípal a sténal s každým jejich krokem. Maskovaný muž si přiložil ruku ke rtům a hlavou pokynul směrem ke knihovně. Překročil otce a připojil se k ženě.

Jen tiše.

„To dítě vezmeme s sebou,“ řekl muž nakonec. „Bude ho chtít.“

Mrtvolné ticho přerušilo prásknutí prudce otevřených dveří o protější zeď. Schodištěm se rozlehlo vzteklé burácení: „*Lindene!*“ Kostra domu se otrásala těžkými kroky. Rose se zadívala ke dveřím přesně ve chvíli, kdy do nich vrazili tři muži. Impozantní postavu toho vepředu poznala hned. I ve stíněném prostoru bezděčně o kousek ucouvla. Táta jí ukazoval fotku Cyruse Ironwooda, jak často jen mohl, aby ho kdykoli bezpečně poznala a věděla, kdy má utéct a schovat se.

Jeden z mužů šťouchl špičkou boty do mámina obličeje. „No, aspoň víme, proč se za námi zavřel ten průchod.“

Rose div nevyskočila a nevrhla se na něho, ale najednou jí něco do-

šlo. Maskovaná dvojice byla pryč. Neslyšela, že by někdo otevřel okno, ani šustění látky na schodišti. Ti dva se vypařili jako stíny.

Přichází a s nimi strach, dřív než zavřeš oči

Potom zmizí v temnotách, drapnou tě dnes v noci...

„Ta lůza dostala jen to, co si zasloužila,“ zavrčel Cyrus Ironwood, když jediným trhnutím vytáhl meč z otcova ramene. Když kov škrábl o dřevo a kost, tichounce zasténala.

„Tuhle odměnu vyplatím *s radostí*,“ zamručel Ironwood spokojeně. „Věděl jsem, že trocha peněz postačí, aby se věci daly do pohybu. Jen škoda, že s nimi nebyl Benjamin. Co tady stojíte? Hledat!“

Deset tisíc zlatáků. Rose tu zprávu, kterou jednoho večera donesl rozezlený dědeček, neměla vidět. Neměla tušit, že Ironwood na jejich hlavy vypsal tučnou odměnu, ale táta občas zapomíná – zapomínal – zavřít zásuvku psacího stolu.

Nejmladší z mužů vzal do ruky stejný obrázek, který si před chvílí prohlížela maskovaná žena. Ukázal na Rose sedící upjatě mezi rodiči. „A co ona?“

Ironwood plívl otcí do tváře, když si vzal od svého poskoka rámeček. Rose se zatmělo před očima a měla co dělat, aby zkrotila plamen vzteku, který se jí rozhořel pod kůží. Raději zatnula prsty do ušpiněných šatů.

Ironwoodovy oči těkaly po místnosti, dobře je ze své skrýše viděla. Duhovky mu hořely jasně jako kulový blesk. Beze slova obrátil otce na bok a něco pozorně zkoumal. Jeho ucho?

„Šéfe?“ ozval se další z jeho mužů.

„Musíme odsud rychle zmizet,“ řekl Ironwood, jako by ho rušily vlastní myšlenky. „Seberte ty mrtvolky. Nemůžeme riskovat, že je někdo najde a pokusí se změnit osu.“

„Ale co ten astro...“

Ironwood se otočil a vztekle mrštil obrázkem po drzém tazateli. Ten jen tak tak uhnul. „Pokud tu ten zatracenej krám někdy byl, už je pryč. *A teď se postarejte o ta těla.* Počkám v autě.“

Potom odešel a s ním i jeho jedovatý hněv. Rose se poprvé po dlouhé době odvážíla zhluboka nadechnout. Jeden z mužů zatím z jejího pokojíčku přinesl růžová prostěradla a společně s druhým do nich zabalil nejdřív mámu, potom tátu.

Nakonec vynesli i koberec, takže po nich zůstaly jen rýhy v dřevěné podlaze. Rose počkala, než se zavřou dveře, potom napočítala do deseti a poslouchala, zda stíny v pokoji nezačnou šustit pohybem. Když se nic nedělo, odsunula knihovnu a klopýtala dolů po schodech k zadním dveřím. S očima bolavýma od zadržovaných slz otevřela branku, skočila na kolo a opřela se do pedálů.

Rose už necítila vůbec nic. Jen šlapala, šlapala a šlapala.

Horké slzy jí zastřely oči a kanuly volně po tvářích, ale jen proto, že venku bylo mrazivo a vlhko.

Ironwoodův nákladák se v pouličním osvětlení třpytil jako krovky velkého brouka, když ho z bezpečné vzdálenosti sledovala. Celou dobu myslela na pohádku, kterou jí vyprávěl dědeček. Byla o člověku, ze kterého jeho vlastní nenávistné srdce udělalo odpornou obludu. Teď poprvé jí rozuměla. Rose si představovala, jak se její nehty mění v drápy, kůže v brnění a zuby v tygří tesáky.

Rose vždycky věděla, že je jen otázkou času, než přijde Ironwood vyhladit poslední zbytky její rodiny, ale přísahala si, že nebude jako děti z rodů Jacarandových nebo Hemlockových, jež se pokorně oddaly Ironwoodovi, když jejich rodiče podlehli nebo byli popraveni.

Jak smutné, pomyslela si, že vyrostli bez trnů, které by je chránily.

Jednoho dne si od Cyruse Ironwooda vezme všechno zpět a zničí jeho trůn hodin a korunu dnů. Dnes ho ale bude jen sledovat mezi stíny.

Protože někdo ostatně bude muset dědečkovi říct, kam Ironwood těla schoval.

TEXAS
1905

JEDNA

Etta vzbudilo burácení blesku. Tělo měla v jednom ohni. Její mysl se okamžitě probudila, kůže ji pálila až do kostí, div se nesloupla, aby nastavila každíčkový citlivý nerv, cévu a šlachy neustávající agónii. Chraptivě se nadechla, ale její stažené plíce do sebe nedostaly víc než nepatrný lok vzduchu. Věděla, že ve vodě není, protože ležela na něčem pevném a drsném, ale instinktivní záchvat paniky i záškuby těla jí dávaly pocit, že se topí.

Etta se otočila na bok a pokusila se vykašlat prach, který ji dusil v ústech. I tak nepatrný pohyb ale spustil vlnu bolesti zaplavující ji od ramene k žebrům a zase zpět k páteři.

Zlomky vzpomínek pronikaly jen stěží přes sálající clonu horečky a halucinací. *Damašek, astroláb, Sophia...*

Etta se donutila otevřít oči, ale rychle je zase zavřela, aby si uchránila zrak před oslepující září slunce. Stačila jí jedna jediná vteřina, aby si prohlédla okolní krajinu, bílou a holou jako ohlodaná kost. Jak se slunce opíralo do písku, ze kterého unikala horkost, všechno svítilo a třpytilo se. Vzpomněla si, jak se leskly sluneční paprsky na vlnách. A vybavila si...

Bránu.

Takže ji nezbudil blesk, ale hřmění průchodu. S úlevou od spalujícího horka nemohla počítat. Všude kolem se prostírala poušť, na jejímž horizontu na ni čekaly jen neznámé planiny místo povědomých starověkých staveb a chrámů. Takže to nebyla...

Nebyla to Palmýra. Vzduch tu voněl jinak a štípal ji v nose, když se znovu pokusila zhluboka nadechnout. Chyběl tu pach hnijících trav z blízké oázy. A taky velbloudi.

Srdce se jí stáhlo strachy a do žaludku se zakousl zmatek.

„Nicho...“ I ten kousek jména ji řezal jako v krku zabodnutý střep. Seschlé rty praskly a Etta ucítila na jazyku železnou chuť krve.

Pohnula se a opřela dlaněmi o drsné podloží ve snaze se zvednout.

Musela vstát.

Přitáhla si lokty k tělu, ale zvládla sotva zvednout hlavu, když ji zabolelo rameno jako obrovský prasklý puchýř. Její výkřik se konečně vymanil ze sevření vyschlého krku. Eště se podlomily ruce.

„Dobrej Bože, ještě si zakřič hlasitěji, nechceš? Stačí, že máme v patách strážce, ale pokud tu s ním chceš přivítat i jízdu, jen si posluž.“

Dopadl na ni něčí stín. Pár vteřin předtím, než ji ta temná postava strhla zpět k zemi, měla Etta pocit, že zahlédla jasné, skoro nadpřirozeně modré oči. Při pohledu na ni se jejich panenky znatelně rozšířily. „*No.* No, no, no. Zdá se, že starého Ironwooda přece jen všechno štěstí neopustilo.“

NASSAU
1776

Dvě

Nicholas se opřel do židle a pozvedl schlíplý roh klobouku, aby lépe viděl na lidské hemžení v taverně U Tří korun. Uvnitř bylo nesnesitelné dusno, které dodávalo rumem nasáklým štamgastům hořečnatého vzhledu. Hospodský, bývalý kapitán jménem Paddington, se sám veškerých pijatyk nadšeně účastnil, zatímco jeho bytelně stavěná žena se starala o stálý přísun pití i skromného jídla.

Ani jednomu z nich nevadilo, že se jim křiklavě smaragdový nátěr loupe po chuchvalcích ze zdí, jako by chtěl utéct od nesnesitelného puchu chlapů pod parou. Na všechno přísně shlížel poničený portrét Jiřího III. bez očí a citlivých partií. Na obraze se patrně podepsali muži z královského loďstva a námořní péchoty, kteří před sedmi měsíci začali plenit ostrov, aby si doplnili municí a zásoby.

Nicholas nad zteplalou pintou piva přemítal, jestli „tři koruny“ v názvu taverny náhodou neznamenají tři neřesti, které tu vládly: hrabivost, obžerství a chtíč.

Osamělý houslista se v rohu krčil nad nástrojem v marné snaze vyloudit melodii tak hlasitou, aby přehlušila košilaté zpěvy chlapů u stolu. Krk se mu stáhl, jako by ho někdo přiškrtl jeho vlastní špinavou vázankou.

„Napijte se, smrtelníci, víno hladí, víno zve. Ženských máš se navždy zřící, kdo by toužil po kráse! Fa-la-la-la!“

Nicholas odlepil oči od smyčce klouzajícího po strunách, aby ho vlastní mysl nedovedla zpět na cestu neveselých vzpomínek. Každá vteřina nahlodávala jeho odhodlání a trpělivost, která mu ještě zbyla, teď byla lehká a nicotná jako pírkó.

Jen klid, přemlouval se, jen klid.

Jak měl ale zůstat klidný, když by nejradši zaryl nehty do stolu a zdí jako divoká kočka, aby dal průchod bouři, která v něm zuřila a hrozila, že se ho každou chvílí úplně zmocní. Donutil se soustředit na chlapy u stolu, kteří vesele mastili karty a nevšímali si ani prudkého náporu deště za okny. Dialekty a jazyky pivních kumpánů byly stejně rozličné jako lodě v zátoce. Uniformovaný tu nebyl ani jeden, což uvítal s povděkem nejen Nicholas, ale i ostatní, kteří bez jakýchkoli skrupulí vytahovali na světlo boží kontraband.

Ani se nedivil, že se s ním Rose Lindenová chtěla potkat právě tady. Začal se sám sebe ptát, jestli ta žena se zloduchy koketovala, nebo se mezi nimi jen cítila jako doma. Když nic jiného, mohla si být téměř jistá, že strážci ostrovní brány si sem netroufnou – byli příliš citliví na to, aby si něco začínali s drsnými námořníky.

Uklidni se.

Nicholas se dotkl kožené tkanice na krku, na niž si pověsil jemnou dívčí náušnici. Byl to ten nejjednodušší způsob, jak ji neztratit. Neodvažoval se svůj poklad vytáhnout z úkrytu košile – ještě ho páčil štítlivý pohled s příměsí politování, který mu včera večer uštedřila Sophia, když ho přistihla, jak si ve světle plamenů prohlíží bílou perlu, zlaté lístky a modré korálky navlečené na zlatou obroučku.

Bylo rozumnější se zaměřit do budoucna a nelpět tak na důkazu vlastního selhání.

Ettě by se tu líbilo, unikla mu myšlenka dřív, než ji stačil zachytit. Nemohl si pomoci a pořád si ji tu představoval. Nadšeně by se rozhlížela kolem, tahala z hostů všemožné historky o místní odporné minu-

losti pirátského království. Dokonce mu ji mohla odloudit nějaká nešťastná honba za pokladem nebo posádka pašerácké lodi.

I tak o ni přišel. Nicholas pomalu vydechl, aby zahnal bolest.

V nejhrošších dnech, kdy se mu samým neklidem a hrůznou změníla krev na zmítající se pavouky a nemohl už svou nečinnost déle snášet, se jeho myšlenky přelily do nočních mūr. *Zraněná. Neznámo kde. Mrtvá.* I uprostřed divokého víru pochybností ale převládla jedna myšlenka – Etta byla příliš mazaná a tvrdohlavá na to, aby si jen tak umřela.

Schválně uhasil lucernu vedle na stěně a objednal si právě tak dost jídla a piva na to, aby je obsluha bez reptání nechala sedět u stolu, ale jeho kapsy ztrácely s každou uplynulou hodinou na váze a Nicholas věděl, že těch pár drobných, které si ráno v docích vydřel při vykládce lodi, mu dlouho nevydrží.

„Nikde nikdo,“ zavrčela na něho Sophia zpoza stolu.

Nicholas se štípl do kořene nosu, aby udusil vlnu frustrace dřív, než ho unese.

„Trpělivost,“ zavrčel. Noc byla ještě mladá. „Neskončili jsme tu.“

Sophia otráveně vydechla a hodila do sebe zbytek piva, aby se vzápětí vrhla po Nicholasově pintě, za což si vysloužila obdivné pohledy pivních kumpánů od vedlejšího stolu. Obsah Nicholasova korbelu v okamžiku skončil v Sophiině hrdle.

„*Tak,*“ řekla, když s prásknutím položila korbel. „Teď můžeme jít.“

Nicholas už chodil po světě přes dvacet let, ale nikdy nesnil o tom, že jednou uvidí někoho z Ironwoodovy rodiny v pozici tak nehodné jednoho z nich. Protože se její povedená rodinka určitě pohybovala po ostrově a sám Cyrus Ironwood pravděpodobně vypsál na jejich hlavy odměnu dost velkou na to, aby si šťastný lovec koupil celý ostrov, byli tu v přestrojení.

Sophia si mrzutě, ale ochotně, ostríhala dlouhé černé kudrny až k ramenům a spletla jejich zbytek do úpravného cůpku. Nicholas jí od jednoho útleho námořníka opatřil šaty, ve kterých se promenádo-

vala, jako by to byla její vlastní kůže, což Nicholase od dívky libující si v kraje a hedvábí značně překvapilo.

Nejpřekvapivějším pohledem ale zůstala kožená páska přes prázdný důlek levého oka.

Nicholasovy obavy, že by po krutém útoku v Palmýře mohla přijít o oko, nebyly liché. Když ji s Hasanem přivezli do nemocnice v Damašku, rána už byla zanícená a zrak navždy ztracen. Než by ale Sophia nechala některého z lékařů oko vyjmout, zvolila raději pomalou smrt v horečkách. Určitě jen z marnivosti, o tom Nicholas nepochyboval.

Když ale přece jen nebylo zbylí, probudila se v ní chuť žít, protože ani v nejtěsnějším sevření agónie nehodlala opustit tento svět. Vlastně se docela rychle uzdravila a Nicholas jí musel nerad přiznat obdivuhodnou sílu vůle. Když se Sophia rozhodla, byl to důvod k obavám.

Sophiino trápení se ale ukázalo jako šťastný tah osudu, protože zatímco se v Damašku zotavovala z prodělané infekce, dostal Nicholas zprávu od Rose, kterou mu zanechala v Hasanově domě.

Okolnosti mě nutí nečekat na domluvený měsíc, ale jednat hned. Bud' se potkáme 13. října v Nassau, nebo už nikdy.

Někdy během cesty z Damašku do Palmýry, kde se měli setkat původně, něco citelně změnilo Rosein odhad „okolností“. Bez podrobností ale Nicholas neměl ani ponětí, zda se má bát, nebo se jen cítit dotčený, že je Rose táhne tak rychle takovou dálku. I když s poraněnou Sophií soucítil, nemohl riskovat, že kvůli ní přijde o příležitost prozkoumat poslední společný rok. Pouhá myšlenka na to v něm zažehla prudký záchvat hrůzy s pořádnou porcí zklamání.

Sophiiny modřiny a šrámy se ale během dvou týdnů téměř zhojily, až Nicholas před třemi dny uznal, že je dost silná na to, aby ho vedla spleťovou řadou průchodů, až konečně – po kratší plavbě na najaté lodi z Floridy – dorazili na místo schůzky s Rose.

„Pokud se díváš jako štěně, které se chystá čurat na podlahu, jen proto, že čekáš, že s sebou bude mít Ettu, zklamání tě,“ zasyčela Sophia. „Pokud by tady byly obě, nemyslíš, že bychom je tu už zahlédli?“

Nečekal, že s sebou Rose vezme živou, uzdravující se Ettu... alespoň od dnešního rána ne. Naděje, jak se ukázalo, mu unikala jako písek v přesýpacích hodinách.

Nicholas se zhluboka nadechnul, aby se uklidnil. Sophiina nenávisť proscyovala vzduch mezi nimi a během minulých týdnů se vykrystalizovala na něco daleko ošklivějšího, než cítil kdy dřív. Dokonce i spát vedle Sophie mu přišlo... přinejmenším nepříjemné.

Jenže... Jak hořce chutnalo slovo *potřebovat* ve spojitosti s ní! Jenže *potřeboval* její pomoc, aby našel cestu. Za to jí slíbil, že jí půjde na ruku, až jejich dobrodružství skončí a ona se bude snažit vytrazit se z dosahu Ironwoodových pařátů. Dobře ale věděl, že se Sophia myšlenky na ten prokletý astroláb stejně nevzdala, a musel s tím žít, protože ji, Bůh mu pomoz, *potřeboval*. K čertu s jeho ubohými drobkami cestovatelského učení. Prokletá smůla. A do pekla se všemi Ironwoody!

„Vážně se ti do toho nečasů tak chce?“ zeptal se a přimhouřil podezíravě oči. Ona mu zbylým okem oplatila nedůvěřivý pohled, potom se zamračila a otočila se ke stolům taverny.

Nicholas přejel prsty po rohu stolu a cítil každou rýhu dřeva. Ještě před dvěma dny by se mu myšlenka na porušení úmluvy s Rose zdála nepochopitelná. Pokud ale nedržela slovo *ona*, co ho ještě vázalo?

To přece sám víš, pomyslel si. Musel objevit styčný bod mezi minulou verzí časové osy a touhle, ať už vypadá jakkoli. Etta byla vlečena průchody, dekádami, staletími a nakonec vyhozena někde v tom nešťastném roce, zraněná a sama. Měl trvat na tom, že Rose se pustí za astrolábem a on sám za Ettou, ale i s unavenou myslí a zjitřeným srdcem mu došlo, že jedině Rose má ty správné kontakty, aby rychle pochopila změny v časové ose.

Nicholas se v duchu připravoval na Rosein ledový hněv, který ho čekal, až se doví, že poslední dva týdny nehledal ten mizerný astroláb, jak mu poručila. S tím ale mohl opravdu začít teprve ve chvíli, kdy jeho mysl netížila starost o Ettin život. Do té doby se na svůj úkol nemohl soustředit.

I když si v soukromí svého srdce občas pohrával s myšlenkou, že se jako sobecký mizera z celé záležitosti prostě vy vleče, celá duše se takovému nečestnému tahu bránila. Jakmile najdou a zničí astroláb a opraví Ettinu budoucnost, rád nechá Ironwooda smažit se v pekle s vědomím, že už astroláb nikdy nedostane.

Ale více než čest a povinnost pro něho znamenala *Etta*. Musel ji najít, pomoci jí, najít s ní cestu ven z celého neštěstí, jak jí to slíbil. Byla přece jeho *společnice*.

Jeho srdce.

Jakmile to skončí, zařídí si život, jak si plánoval. Svět cestovatelů mu nikdy neříkal pane, přístup k jeho tajemstvím mu byl odepřen stejně jako příležitost do něho hlouběji proniknout. Vždycky byl jen pouhým sluhou.

Dokonce i Ettina budoucnost mu blikala před očima jen jako vzdálená hvězda. Žasl nad tím, co mu Etta vyprávěla o všech válkách, pokroku a objevech, přesto mu ten čas připadal neuchopitelně vzdálený. Nemohl si ho nést v srdci jako něco skutečného ani jako divokou fikci – natož jako něco, co by si mohl nárokovat. Ať už tam ale půjdou, nebo se usadí jinde, chtěl zkrátka Ettě vrátit svět, který znala a milovala.

Veselí taverny občas přerušilo prasknutí dveří divokým větrem nebo rukou ubohých zbloudilců, kteří se sem schovávali před rozbouřeným počasím. Nicholas na to místo znovu upřel oči v naději, že brzy zahlédne záblesk zlatých vlasů nebo ledovou modř Roseiných očí.

„Mohl bys být aspoň trochu užitečný a zbavit se toho zvrhlíka v rohu?“ zavřela Sophia a opřela si hlavu o zkrížené ruce. „Jestli na mě bude pořád takhle civět, asi po něm skočím.“

Nicholas zamrkal, očima prolétl všechny rohy taverny a nakonec se zadíval zpět na svoji společnici. „O čem to k čertu mluvíš?“

V Sophii se vzdouvalo pohrdání jako přílivová vlna, když se narovnála a kývla směrem ke vzdálenému stolu přímo před nimi. U něho seděl muž v černém kabátě, s kloboukem naraženým nakřivo na zmoklou

paruku, jako by se chystal při nejbližší příležitosti vyrazit zpět do deště. Když se setkal s Nicholasovým pohledem, rychle se zase začal věnovat svému pivu. Když začal nervózně bubnovat prsty o stůl, všiml si Nicholas známého symbolu vyšitého zlatou nití na zadní straně rukavice.

Ruka, která doteď ledově svírala jeho srdce, malinko povolila. Ten ošuntělý chlap byl Linden. Pravděpodobně strážce, pokud hádal správně.

Nebo jedna z Ironwoodových volavek.

Ne – to se jen Nicholas naučil podezřívát všechny a všechno. Ironwood by se jim postavil čelem. Rodina jeho otce sice postrádala jakoukoli mírnost a decentnost, o to víc si ale libovala ve smrtících činech. Přece jen ale raději sevřel nůž skrytý v kapse od kabátu.

„Zůstaň tady,“ poručil Nicholas.

Jenže Sophia si samozřejmě nedala říct a vrávorala opile za ním. Když se posadili k prázdným židlím u mužova stolu, neznámý ani nezvedl hlavu.

„Tady je obsazeno,“ zavrčel, „čekám na nákou společnost.“

„V tom případě se domnívám, že už dorazila, pane,“ řekl Nicholas. „Zdá se, že máme společného přítele.“

„Opravdu?“ pootočil muž v rukou korbelem z cínové slitiny. A ještě jednou. A znova, až Sophia ztratila trpělivost a bouchla rukou rovnou do mužovy pinty o zlomek vteřiny dřív, než by to udělal sám Nicholas.

„Zkus ještě déle pokoušet mou trpělivost,“ zasyčela Sophia. „*Jen se opodvaž.*“

Muž se při zvuku jejího hlasu bolestně zašklebil. Pozorně si prohlížel Sophiinu pásku přes oko. „To je kostým, zlatíčko, nebo jen...“

Nicholas si odkašlal, aby chlapa svedl z nebezpečné cesty. „My jsme ale čekali... někoho jiného.“

Kůže neznámého vypadala, jako by ji někdo zapomněl na slunci. Nicholas takové tváře dobře znal – zhrubly léty práce na moři. Mužovy zelené oči těkaly po taverně, když zvedl ruku, aby si sundal klobouk a potáhl paruku.

„Řekněme, že jsem tu zahlíd... tváře, kterým bych se raději vyhnul,“ potvrdil Nicholasovi nepřímou neznámým. „Potloukaj se po březí i městečku, a tak si člověk sakra rozmyslí, jestli pomůže dámě.“

„Opatrnosti není nikdy nazbyt,“ souhlasil Nicholas. „Kde je ta dáma teď?“

Muž ho ignoroval a pokračoval podrážděně dál. „Říkala, že přijde jen jeden člověk. Podle popisu bys to ale mohl bejt ty, ale co tady s tou?“ zapíchl oči do Sophie.

Ta se nakvašeně zamračila.

„Je to moje společnice,“ procedil Nicholas mezi zuby ve snaze se v rozhovoru posunout dál. Chápal, že je nutné udržovat jistá tajemství, ale každá sekunda, která uběhla, aniž by hledal astroláb, mu byla příliš dlouhá. „Odvedete nás tedy k dámě?“

Chlapík si dlouze přihnul, divoce se rozkašlal a zavrtěl odmítavě hlavou. S kradným pohledem kolem zabořil ruku do kapsy kabátu. Nicholasovy vlastní prsty ten pohyb kopírovaly, až sevřely rukojeť nože.

Neznámý ale místo pistole či nože na stůl vytáhl složený kus pergamentu. Nicholas se zadíval na rudou pečeť se znakem Lindenovy rodiny a potom zpět na chlapa. Sophia zatím popadla psaní a pořádně s ním zatřásla, jako by čekala, že z pergamentu začne odkapávat jed.

„Naše... *květinka*,“ zdůraznil muž, „se musela zabývat něčím jiným. Teď, když jsem jí oplatil laskavost, půjdu si také po svých.“

„Laskavost?“ odpověděla Sophia ještě drzeji než předtím. „Nejste vy náhodou strážce?“

Neznámý se odstrčil od stolu. „Kdysi jsem byl, než nás jiná rodina skoro všechny vyvraždila. Teď už si dělám, co chci, což v tomhle případě znamená, že odtud padám.“

Jakmile se strážce postavil, vyskočil i Nicholas a sledoval ho davem. Když byl dostatečně blízko, popadl chlapa za rameno. „Co měla tak důležitého na práci? Čekáme tu na ni...“

Strážce se Nicholasovi šikovně vykroutil, až omylem narazil loktem do penty jednoho ze štamgastů, až pivo vystříklo Nicholasovi na boty. „Vypadám jako někdo, u koho by si Rose Lindenová vylívala srdce?“

Podle jeho drsného zjevu i obrovských jizev na krku usoudil Nicholas, že ten člověk pravděpodobně přežil věšení, a tak by se ani nedivil, kdyby se Rose chtěla svěřit zrovna *jemu*.

„Řekla ti ještě něco? Cokoli?“ naléhal Nicholas, rozmrzlý ze skutečnosti, že musí zvyšovat hlas, aby překřičel kvílející housle i bouřlivý smích hostů. „Je ještě na ostrově?“

„Rozumíš anglicky, hochu?“ pokračoval strážce. „Nebo ti to mám říct francouzsky?“

Hlasité burácení mužských hlasů protnul ženský výkřik. Nicholas se rychle otočil ke stolu, u něhož ještě před chvílí seděli. Mladá posluhovačka z něho horečně sbírala rozmetané střepey, zatímco jí druhá drobná postava v námořnickém kabátě pomáhala utírat tekutinu, která kapala z okraje stolu na zem.

„Ty... ty *kozy* jedna!“ křikla po ní Sophia, když zaskočenému děvčeti vytrhla z ruky hadr, aby se měla čím utřít.

„To byla nehoda... Promiňte... Já zakopla,“ koktala holka.

„To jsi *slepá*?“ pokračovala Sophia. „A já myslela, že jednooká jsem tu já!“

„No, tak s touhle vám přeju hodně štěstí,“ zaslechl Nicholas strážcův hlas, ale když se k němu otočil zpět, byl už muž na druhé straně hospody, utopený v moři těl, která plnila prostor. Vítr se opřel do dveří, takže se rozletěly a strážce šikovně vyklouzl do noci. Hospodský od Tří korun musel chtě nechtě pustit táč s pitím a hbitě zase zavřít, aby mu do lokálu nenapršelo.

„Co to mělo být?“ zeptal se Nicholas, když se přiblížil k Sophiinmu stolu. Sophia klesla zpět na židli a nenávidným pohledem pozorovala děvče, které zametalo poslední střepey do zástěry.

„*Někdo*,“ zdůraznila Sophia, jako by ten *někdo* ani nestál vedle nich, „se rozhodl ze sebe udělat husu a plýtvat rumem na mou koupel.“

Pokud měl být Nicholas upřímný, dost to Sophii vylepšilo odér.

„Já nejsem husa!“ zčervenala holka. „Dobře jsem se dívala na cestu, pane, ale o něco jsem zakopla!“

Než ji Nicholas stačil uklidnit, byla pryč, což Sophii samozřejmě ještě víc dohrálo.

„Co? To neumí přijmout ani kapku kritiky?“ štěkla a potom se zase rozvřískala na děvče: „Vrať se a braň se sama, ty zatracená...“

„Dost,“ zastavil ji Nicholas. „Pojď si radši přečíst ten dopis.“

Sophia se se zkříženýma rukama opřela zpět do židle. „K popukání. Sotva jsi mi ho půjčil, hned sis ho zase vzal zpět.“

„Nemám čas na tvoje hry,“ zavrčel Nicholas, „dej to sem.“

Ostrý pohled mu oplátila prázdnotou v očích, ze které mu přejel mráz po zádech.

„Ten *dopis*,“ trval na svém Nicholas s nataženou dlaní.

„Já. Ho. Nemám.“

Chvíli se na sebe nechápavě dívali. Nicholas měl pocit, že ho její oči krájí na kousky, a hlava mu horečně pracovala. Podíval se na podlahu, pod židle, prozkoumal nejbližší okolí. Snad ta nešikovná holka? Ale ne, ta klečela, a pokud by něco ukradla, určitě by se jen tak nepotloukala u jejich stolu. Smést do zástěry se střepy ho také nemohla, toho by si byl všiml. Což znamenalo...

Že to byl ten chlapík, který utíral stůl.

„Kam ten chlap zmizel?“ vyštěkl Nicholas, když se otočil na patě.

„Proč se za ním honíš?“ zeptala se Sophia otráveně, když se vyškřábala na nohy. Zatímco do něho hučela, zahlédl Nicholas známý tmavě modrý kabát. I pod kloboukem se širokou krepkou rozeznal jemné rysy Číňana. Ten se postavil a pozorně je sledoval ze schodiště vedoucího do soukromých pokojů. Nicholas zamžoural do tlumeného světla taverny a opatrně se vydal za ním. Byl to vlastně jen záchvěv pohybu, ale chlapík okamžitě vyskočil jako zajíc.

„Mor a cholera,“ zaklel Nicholas. „Počkej!“

Sophia odněkud z kabátu vytáhla pistoli, o jejíž existenci Nicholas doteď neměl ani tušení, namířila a vypálila naslepo směrem ke schodišti. Ticho, které se po výstřelu rozhostilo tavernou, k nim okamžitě upoutalo pozornost všech hostů. Lokál se rozřinčel zvukem tasaných

pistolí, nožů a mečů a tím malým výbuchem rozpoutala Sophia pranicí, o kterou už si tak dlouho říkala od služičky nebo kohokoli jiného, kdo jí zkřížil cestu. Konečně měla, co chtěla. V plné síle.

Jeden z hostů s nohama zesláblýma rumem praštil loktem druhého do týla dřív, než vytáhl zbraň. Ten se ale s přidušeným výkřikem ohnal pěstí a odhodil útočníka na nejbližší stůl, z něhož se začaly sypat karty, kostky, jídlo i pivní korbely. To podráždilo karbaníky, kteří se pustili do hroznu čumilů vedle. Ti museli ustoupit, pokud nechtěli být ušlapáni.

Ze šarvátky se vymotal jeden námořník, popadl židli a namířil si to rovnou za radostně se šklebící Sophii.

Nevidí ho, pomyslel si v hrůze Nicholas zlomek vteřiny předtím, než vykřikl: „Pozor! Vlevo!“

Sophia sebou škubla, až jí odletěl klobouk. Instinktivně zvedla nohu a bezchybně mířeným kopem zasáhla námořníka rovnou do rozkroku. Když se s výkřikem zhroutil na podlahu, sebrala mu židli, kterou mu vzápětí omlátila o hlavu.

Housle kvíčky, jak smyčec odskočil od strun. Samotný houslista šel k zemi přesně ve chvíli, kdy mu nad hlavou proletěla židle vržená whisky nasáklou dorotou, která se zrovna snažila uštedřit pořádnou facu své zmalované sokyni.

Uprostřed všeho chaosu seděl pod obraz zpitý osamělý námořník se zavřenýma očima. Kýval se v podivném rytmu a svíral lahev s rumem, jako by to byla tanečnice.

„Mám chuť ti dát jednu mezi oči,“ zavrčel Nicholas na Sophii.

„Myslíš spíš *na oko*,“ zasyčela Sophia nakvašeně, zatímco cpala do pistole prach. Nechala toho jen dost dlouho na to, aby v nestřeženém okamžiku od vedlejšího stolu ukradla poloprázdnou lahev s rumem.

Nicholas si proklestil cestu zmítající se spleť končetin, občas se sklonil, aby se vyhnul některé zbloudilé čepeli, která pročísla vzduch. Hospodský se ani neobtěžoval rvačku krátkým výstřelem ukončit a raději si sám vyskočil na bar, aby se z něho mohl vrhnout po krku nejbližšímu z hostů.

To snad i dehet a peří je civilizovanější než tyhle šarvátky, pomyslel si Nicholas.

Doběhl ke schodišti právě ve chvíli, kdy jeden z chlapů shodil ze schodů kurtizánu, jež se koulela dolů ve změti sukní. Zachytil ji právě včas a pravděpodobně zachránil před zlomeným vazem.

„*Probaha!*“ zalpal po dechu, když máváním rozptýlil oblak pudru z paruky.

„Díky, díky!“ líbala děva každý kousek Nicholasovy kůže, kterou neskrývalo oblečení. Rozhodně mu zastoupila cestu. „Nechte mě projít, madam,“ ozval se prosebně Nicholas a snažil se ji jemně odstrčit. Ta ale neustoupila.

„Prosím, madam.“

„Hni sebou, huso!“ zamířila jí Sophia rovnou do obličeje. „Ten má jednu kapsu prázdnou a druhou vysypanou a to málo, co mu zbylo, určitě nevyhodí za tebe!“

Po těch slovech ženština ustoupila, s odfrknutím se otočila na patě a odpochoďovala přidat se ke rvačce.

„Copak z tebe slíbala poslední zbytky rozumu?“ štěkla Sophia. „*Běž!* Nebo ti ten chlap uteče.“

Nicholas bral schody po dvou až do druhého patra. S každým nepravdělným nádechem ho pálilo na hrudi. Vzadu v chodbě, kde končil i ošlapaný koberec, zely otevřené dveře. Nicholas se pustil rovnou k nim. V pokoji se k sobě choulily dvě dívky, jedna tmavovlasá v pletené dece a druhá, která jí něžně poklepávala na záda a mluvila rychlou, téměř nesmyslnou angličtinou.

„Rovnou... na mě... malej... divnej chlapík... s nožem... a pak oknem ven...“

„Malý chlapík s nožem?“ zeptal se Nicholas, zatímco Sophia opakovala: „Ven oknem?“

Holka zamrkala, jako by si teprve teď všimla, že tam nejsou samy. „Ano, malý, takový strážlík, skoro jako dítě. A byl to jeden z těch... jak se jim říká?“

„Z Dálného východu? Číňan?“ doplnila ji druhá kurtizána. První kývla a otočila se k Nicholasovi, jako by očekávala odměnu. Ale Sophia měla pravdu – měl prázdné kapsy. Po večeři už mu nezbyla ani mince.

Sophia proklouzla dál do pokoje s Nicholasem v patách. V místnosti bylo zakouřeno od sfouknutých svíček a ve vzduchu visel puch těžkého květinového parfému. Otevřeným oknem sem přšelo a voda se vsákla jako temné skvrny do koberce.

Sophia sebrala z okenního rámu kus utržené látky, a zatímco si ho pozorně prohlížela, vyklonil se Nicholas z okna a sledoval promočené ulice v naději, že někde spatří zákmit pohybu. Přehodil nohu přes římsu, prolezl oknem, seskočil na střechu verandy a z ní konečně dolů na zem. Sophia ho následovala s těžkým bouchnutím a zaklením.

Nicholas vyrazil vpřed a dlaní si chránil oči před bičujícím tropickým deštěm. Voda crčela mezi hlinou a dlažebními kostkami a odnášela na jednu krátkou noc všechnu špínu ostrova pryč z města.

Zloděj byl ale nenávratně pryč a s ním i dopis od Rose.

„Cartere!“ zůstala Sophia stát jako přimražená. Mohutný stín opírající se o barevnou stěnu se najednou změnil v lidskou postavu.

„Co to...“ vypravil ze sebe Nicholas, když poděšeně ucouvl. Linden seděl skrčený u zdi a jeho otevřené oči už jen slepě zíraly do tmy. Kůži měl voskově bledou, jako by mu v těle nezbyla ani kapka krve. Nicholas na něm ale neviděl žádné stopy po ráně. Zdálo se, že ho nikdo nestřelil, nebodl ani neuškrtil.

„Co se mu stalo?“ zeptal se Sophie, když si klekl vedle nehybného těla. Ta jen otočila mrtvole hlavu na stranu, kde jí z ucha prýštil potůček krve a pokračoval až dolů k čelisti.

„*Támhle jsou!*“

Nicholas zvedl hlavu k oknu, odkud na ně ochotně ukazovala jedna z lehkých holek. Několik mužů se v tu ránu otočilo a dupalo dolů po schodech za nimi.

„Musíme zmizet,“ hlesl Nicholas.

„Souhlas,“ kývla Sophia a vyrazila první do víru noční bouřky.

SAN FRANCISCO
1906

TŘI

Etta poslepu tápala po samém okraji svých snů, nesená jemným kolébáním paměti.

Vlny pod ní se konečně uklidnily a proměnily v pulz, kopírující její vlastní. V tlumeném světle svíček se kolem ní začaly rýsovat šeptající obličej. Drsné dlaně se dotýkaly její rozbolavělé kůže, a tak se rychle zase stáhla do chladivého hedvábí své stinné mysli, kde hledala jediný zdroj chabého světla – měsíc na půlnoci poskvrněné hladině.

Přišel k ní první jako vždycky od boku lodi. Část jí samotné, která otupělá ztrátou se rozhořela novým světlem a zaplašila bolesti i strachy, až zůstala jen jeho podoba. Příliv se střídal s odlivem, pravidelně, nahoru a dolů s každým krokem, kterým se k sobě blížili.

A najednou byl u ní, svíral ji v náručí a ona mu tiskla obličej k hrubému lnu košile. Vtáhla do nosu vůni moře, rukama opsala křivku jeho zad rozpálenou známým teplem jeho těla. *Tady je, tady*, už se nemusí obejít bez něho. Jednoduchost toho poznání jí zakořenila v srdci a vykvetla ve všechny možnosti, o kterých zatím jen snila. Drsná mužská tvář se jí otřela o hladké líčko, rty jí pošimraly lalůček ucha, ale Etta z jeho šepotu nic neslyšela, ať ho k sobě tiskla, jak chtěla.

Svět pod jejími víčky se zase proměnil – stíny se stáhly akorát dost na to, aby si všimla tváří okolo a záhybu tunelu metra. Tóny houslí naplnily vzduch a ona poznala, že se pohybují v jejich rytmu ve věčném kolísavém kruhu dvou srdcí. Myslela na to, jak ho vzala za ruku a hladila každou žílu a šlachy, aby vytvořila z jeho pulzu, svalů a kostí mistrovské dílo. Zdi kolem se třásly a burácely, ale když se Etta zadívala do Nicholasovy tváře, pomyslela si: *Jen ať si hřímají. Ať se to tu klidně rozpadne.*

Nicholas sklonil hlavu a pomalu ustupoval. Snažila se ho chytit za rukáv, za konečky prstů, ale zmizel jako letní vánek a nechal ji převrácenou a samotnou.

Neopouštěj mě, prosila ho v duchu, když se tíha jejího těla vytratila a ona vklouzla zpět do své kůže, zardělá a vyděšená. *Ne, teď ne!*

Nicholas na ni se smíchem zavolal: *Dobry den přeji všem probuzeným duším!*

Etta otevřela oči.

Oheň, který jí v poušti spaloval žíly, byl konečně pryč, ale cítila se titěrná a slabá jako zrnka prachu tancující kolem blikající lampy na nočním stolku. Ležela klidně, dýchala pravidelně a zpoza řas pozorovala pokoj.

V nohou postele seděl na židli s vysokým opěradlem nějaký muž.

Etta polkla, aby potlačila hlasité zalapání po dechu. Z postele viděla jen jeho temeno pokryté hřívou hustých tmavých vlasů prokvetlou několika stříbrnými pramínky. Muž měl na sobě jednoduchou košili a tmavé kalhoty, obojí zmačkané spánkem. V jedné ruce mu spočívala otevřená kniha a mezi prsty se mu proplétala látka uvolněného motýlka. Druhá ruka bezvládně visela podél židle. Hruď se zvedala v pravidelném rytmu spáčova dechu. Její neklid z poznání, že ji ve spánku někdo hlídal, vzápětí uklidnila nevalná pozornost, kterou strážce svému úkolu věnoval.

Vánek z okna se opřel do jejích slz i potu a načechral mužův rozepnutý límec. Okno rámované závěsy z karmínového sametu bylo otevřené dokořán.

Etta se pomalinku zvedla, a když jí bolest projela jako nůž od temene k prstům na nohou, kousla se do rtu, aby z ní nevyšel ani hlásek. Očima přelétla místnost, aby se ujistila, že tam kromě ní a jejího strážce není ještě někdo jiný. Když její pohled nikoho nezachytil, zadívala se na pěkný psací stůl přistavený k tapetám s květinovým motivem hned vedle sekretáře, který se jí zdál tak obrovský, že měla Etta pocit, že pokoj někdo postavil kolem něho. Oba kusy nábytku byly vyřezány ze stejného naleštěného dřeva jako postel. Vyřezané listy a šlahouny se ovíjely kolem rohů, spojovaly se a zase rozcházely.

Vězela v moc pěkné zlaté kleci, to se muselo nechat, ale byl nejvyšší čas se sebrat a začít hledat cestu ven.

V místnosti hořelo několik svíček: na nočním stolku, na psacím stole a v nástěnném svícnu u dveří. Jen díky nim matně rozeznala vlastní obrys v zaprášeném zrcadle nad sekretářem, rozštěpený v půli obrovskou prasklinou táhnoucí se středem skleněné tabule. Kromě toho zrcadlo viselo nakřivo, což Ettině odrazu dodávalo na ještě větším zkreslení.

Panebože.

Etta si protřela oči a se vzrůstajícím překvapení zkoumala svůj obraz. Věděla, že pobyt v Damašku dodá její bledé pleti barvu, ale teď měla tvář, uši i krk spálený od slunce tak, že se loupaly. Mastné vlasy jí někdo spletl tak, aby jí nepadaly do propadlé tváře plné modřin. Vypadala ještě nemocnější než jen nemocná. Kdyby jí někdo neumyl tvář a paže od prachu, vypadala by, jako by ji někdo táhl za taxíkem po Times Square. A to hned několikrát.

Nejhorší na tom ale bylo, že jí někdo – zatímco *spala* – svlékl šaty a místo nich jí natáhl ke kotníkům dlouhou noční košili s ošklivou lila mašlí u krku. Doufala jen, že to byla ta samá osoba, která jí zavázala rameno a umyla ji, jak to nejlépe šlo. I tak se ale při představě, jak zranitelná byla a jak špatně všechno mohlo skončit, roztrásla jako osika.

Protože už déle nemohla ignorovat bodavou bolest, soustředila se na levé rameno a jemně odhrnula látku košile, aby prozkoumala svě-

divý obvaz pod ní, který jí kryl paži od ramene až k lokti. Kousla se do rtu, aby zahнала zbytečný poryv slz, který se jí dral do očí, když opatrně loupala z hojící se rány přítkrov obvazu.

Pod ním ji přivítal odporný odstín růžové. Nebyl to lesk nové kůže, ale divoký žár popáleniny, pokryté nerovnoměrným puchýřem. Krk se jí nesnesitelně stáhl, a tak se zhluboka nadechla a očima sklouzla zpět k dřímajícímu strážci.

Pryč odsud, Spencerová! Nejdřív uteč, potom myslí.

Jakmile si byla jistá, že se při prvním prudkém pohybu nepozvrací bolestí, zabořila chodidla do zaprášeného orientálního koberce. Když chtěla zkusit, zda ji unesou nohy, zaslechla za zavřenými dveřmi v protilehlé stěně pokoje rychlou kadenci kroků. V pohybu tak prudkém, že se jí zatmělo před očima, klesla na všechny čtyři, aby se skryla za mohutným stínem postele.

„Musíme dostat...“

„Tak mu to zkus říct...“

Hlasy prolétly okolo dveří a zanikly tak rychle, jak se ozvaly. Zbylo z nich jen jemné bzučení v uších, které také ustoupilo, aby uvolnilo cestu šumu pokřivených tónů, které sem pronikaly škvírami v podlaze. Cinkání sklenic se snoubilo se štěbetáním napěněným jako šampaňské.

„Na zdraví!“

„Připíjím!“

Najednou Ettiným zmateným srdcem projela čepel strachu.

Zdá se, že starého Ironwooda přece jen všechno štěstí neopustilo.

Nicholas i Sophia ji varovali, že Ironwood má strážce u každé brány. Muže, který na ni mluvil, sice nepoznala, ale bylo to jedno, protože jen jedno jediné slovo z jeho úst jí řeklo, že je v pořádné kaši.

Ale i tuhle myšlenku přehlušil ještě větší strach.

Kde je Nicholas?

Posledních pár vteřin v hrobce jí ulpělo v paměti jen jako střípek. Pamatovala si bolest, krev, Nicholasovu vyděšenou tvář a potom...

Dál už cítila jen, jak se jí neviditelné lano ovíjí kolem pasu a táhne její tělo do šířajících tmy. Etta si pěstmi promnula oči ve snaze tu vzpomínku centimetr po centimetru rozuzlit.

Jsem sirotkem svého času.

Moje časová osa je změněná.

Budoucnost v nenávratnu.

V hrudi se jí rozhostila dusivá hrůza. Sedělo to. Všechny ty fragmenty odpovídaly tomu, co vyprávěl Nicholas se Sophií. Čas ji vytrhl rovnou ze scény, vlekl ji různými průchody až do styčného roku mezi časovou osou, kterou znala, a tou, jež někdo neodvratně vytvořil.

To proto, že Trny sebraly astroláb? Etta věděla, že neopatrnost mohla časovou osu změnit, ale ne tak moc, aby se z cestovatelů stali bezpřízorní sirotci. To už chtělo špetku úmyslu, soustředění a strategii. Krádež astrolábu i fakt, že jí někdo zabránil v jeho zničení, nemohl vést k její situaci, takže v tom muselo vězet něco jiného. *Někdo ten astroláb použil.* Jiné vysvětlení ji nenapadlo. Trny pomocí astrolábu nenapravitelně změnilly nějakou historickou událost, a tak tu teď vězela obklopená Ironwoody, zatímco Nicholas byl někde úplně jinde.

Pod víčky jí vířily barvy a krev tepala v uších v divokém crescendo bolesti a smutku.

Máma.

Ani na ni nemohla pomyslet. Ironwood přísahal, že ji zabije, pokud se Etta nevrátí do daného termínu. *Ale...* Zhluboka se nadechla. Když už o matce věděla to, co jí dřív zůstávalo skryto, musela doufat, že Rose ještě žila a že už dávno unikla z Ironwoodova zajetí.

Teď je čas, aby se Etta zachovala podobně.

Přinutila se uvolnit ramena, aby volně dýchala tak, jak ji to učila Alice, když ji trápila tréma před koncertem. Úzkost i strach jí teď byly k ničemu, a tak se nadechla, vydechla, znovu nadechla, než je vyhnala z myslí a uvolnila místo lehkým, ladným notám. Byla to jemná, klidná hudba, která plašila stíny svým světlem. *The Lark Ascending* od Vaughan Williamse. Samozřejmě. Alicina oblíbená, kterou jí Etta musela

hrát k narozeninám před pouhými několika měsíci. To bylo ještě před koncertem v Metropolitním. Než ji střelili někam k ústům těsně před bránou do průchodu.

Přestaň myslet! Uteč!

Když pomalu vstala, zavrtil se její strážce na židli, a upravil tak nevědomky svou pozici. Ze rtů mu uniklo lehké zamručení a kniha sklouzla až k samému kraji jeho dlaní, takže hrozilo, že brzy s bouchnutím spadne na zem. Ani se nepozastavila nad tím, jak podivné bylo, že její hlídač si udělal pohodlí a vyzutý se stočil na židli s knížkou.

To je jedno. Přímo před ní se otevíralo doslova okno příležitosti, a tak musela začít jednat.

Když Etta otevřela okno dokořán, rám zaskřípal v tichém protestu. Vyklonila se ven, aby zhodnotila situaci, ale rychle se zase stáhla zpět dovnitř.

Vysoko na nebi visel měsíc a osvětloval pobožené zbytky města. Kromě dvou vzdálených luceren tu chybělo pouliční osvětlení, ale i tak si Etta nemohla nevšimnout kopců, které se táhly za okny, křivolakých uliček ztracených pod hromadami cihel a dřeva, jen aby se zase objevily spálené a zdevastované.

Ve vzduchu visel pach kouře a soli a neodbytný vítr nesl od vzdálené vodní plochy hustou mlhu. Zdálo se, že město ten čistý, chladivý opar lačně vtahuje do plic. Mrakodrapům chyběly celé kusy a ze zdíva trčela okna jako vykotlané zuby. Občas ale z ruin vykoukly i zbrusu nové stavby s ještě neomítnutými cihlovými zdmi. I když tu hodně prázdných ulic a plácků vyklidili, pořád to Ettě nebezpečně připomínalo válečný Londýn, který navštívila s Nicholasem.

Na chvilku měla pocit, že ví, kde je, ale ten se zase rychle vytratil. I když místo jí unikalo, čas dokázala odhadnout podle nábytku, drahých závěsů a ložního prádla, zkázy kolem i odporné košile pro viktoriánské panenky, do které ji nacpali. Hádala, že skončila na konci devatenáctého století. Nebo snad na začátku dvacátého?

No, řekla si povzbudivě, jediná cesta ven je oknem.

Její pokoj byl ve druhém nebo třetím patře, i když to na strmé ulici těžko odhadovala. Po domě se plazilo složité lešení sahající od střechy až k zemi. Vystrčila ruku a hmátla po nejbližším opěrném bodě. Její prsty se bez problémů ovinuly kolem hrubého dřeva, a než mohla začít pochybovat o svém rozhodnutí a pomyslet si, že je to hodně špatný nápad, přehodila nohy přes římsu a přistála chodidly na nejbližším dřevěném prkně lešení.

„Tohle je hotové šílenství,“ zamumlala, když opatrně zkoušela, jestli jí dřevo udrží. Kolikrát jako dítě v New Yorku četla zprávy o zhrouceném lešení?

Osmkrát. Přesně osmkrát.

Okamžitě zbledla jako stěna, a tak musela s netrpělivě tlukoucím srdcem čekat, než zase najde rovnováhu. Zadržela dech, ruce se jí námahou třáslly, ale nakonec se přece jenom svezla z římsy a spočinula jen na dřevěných deskách lešení.

Ani neskříplo.

No vidíš, pomyslela si, dobrá práce. Jen tak dál.

Celé to připomínalo sestup po komplikovaně sestrojeném žebříku, který se občas pod její vahou povážlivě zachvěl. Mezery mezi jednotlivými stupínky byly tak široké, že je Etta jen tak tak překlenula, ale s každým krokem nabývala sebedůvěry, která ji neopouštěla, ani když se jí vítr opřel do zad a ona pochopila, že netuší, kam se dát, jakmile sleze na pevnou zem.

Verandová okna v patře pod ní byla větší a vystupovala ven do prostoru. Navíc odrážela nebezpečně moc světla na lešení. Etta se plížila vpřed a zamžourala dovnitř, skrytá pláštěm tmy. Pokud by v místnosti někdo byl, musela by se držet u kraje lešení, aby si jí nikdo nevšiml. Nejdřív ale chtěla vědět, kdo vlastně v obrovské budově bydlel a proč si ji vzal k sobě.

Místnost s verandovými okny byla větší než ta, ze které právě unikla, orámovaná vznešenými policemi z tmavého dřeva, na kterých se řadila kniha za knihou. U okna stál bytelný psací stůl a u něho křeslo s vysokým opěradlem, ale jinak se zdálo, že je opuštěná.

„Tak pojď,“ dodávala si odvalu, „hni sebou, Spencerová!“

Když se kousla do rtu, aby při dopadu nevykřikla bolestí, která jí svírala poraněné rameno, vytryskla kapička krve. Přidržela se trámu lešení jako na prolézačce a natáhla prsty na nohou. Když se jimi jen lehce otřela o trám pod sebou, rozechvěl ji strach.

Je to moc daleko. Paže se jí pod vahou těla bolestivě napínaly, když se rozhlížela doprava a doleva, aby našla nejbližší opěrný bod, ke kterému by mohla přeručkovat. Ne, to nemohla zvládnout. Ne, když jí celé rameno páliło jako v jednom ohni a třásla se jako osika.

To nezvládnou. Znovu se zadívala dolů. Tentokrát její zrak padl na nakloněnou ulici. Pomyslela si, jak asi bude vypadat, až se tam rozplácne jako balík bílé průsvitné látky prosáklé krví. Kdyby ale dopadla měkce, jistě by zvládla najít rovnováhu, zachytit se...

Náhly pohyb za oknem před ní ji vytrhl z myšlenek. Zpoza skla na ni zírala zmatená tvář. Etta zamrkala a strachy zapomněla i dýchat. Okno se se skřípěním pootevřelo.

„To sis navařila pěknou kaši, holka.“

Když se k ní natáhla dvojice paží, nemyslela, nemluvila, jen *kopala*. Její pata zasáhla něco tvrdého. „*Sakra!*“ uslyšela ke svému potěšení bolestí prosycený hlas.

„To nemuselo být!“ ozval se hlas znovu, tentokrát přitlumený dlaní, která svírala krvácející nos.

Od ramene jí celou levou rukou projela palčivá bolest. Prsty, které ještě před chvílí křečovitě svíraly trám, povolily. Zalapala po dechu a zůstala viset jen na jedné ruce. Zaryla otřepené nehty do dřeva a nohama šátrala po čemkoli, co jí dá oporu dřív, než se pustí úplně.

„Podej mi ruku, nedělej hlouposti,“ nabádal ji mladík v okně. Etta se odtáhla, aby na ni nedosáhl, zatímco muž se vyšvihl k ní na lešení. „Vážně si myslíš, že je lepší zlomit si vaz? Tak toho nechej. Jsem zraněný.“

V tu chvíli se zvedl vítr, nafoukal Ettě vlasy přímo do očí a zvedl lem její košilky.

„Vážně obdivuju tvoje odhodlání, ale asi bys měla vědět, že stačí zavolat a v okamžiku se sem slétne roj Trnů. Věř mi, že nebudou nadšení, když se budou muset plahočit dolů jen proto, aby tě sebrali. Kromě toho si myslím, že se ti taky moc umřít nechce, takže ti prostě pomůžu zpět dovnitř a máme vystaráno.“

„Trny?“ zamračila se Etta. *Takže ne Ironwoodovi?*

Vzduch rozechvěly zvuky, které si Etta nejdřív neuměla zařadit, ale chvění pod rukou už pochopila okamžitě. Celé lešení se ve větru nahnulo na stranu, až to zapraskalo. Něco jí přiskříplo zraněné rameno a letělo k zemi. Ona to následovala.

ČTYŘI

Stalo se to tak rychle, že Etta ani nestačila vykřiknout. Jednu chvíli ještě padala, ale hned druhou ji někdo zachytil za paži a táhl ji k sobě do okna, div jí nevykloubil ruku. Tvář dopadla na drsný povrch cihlové stavby. Zavřela oči, když se lešení začala kymáčet a hroutit na zaparkovaná staromódní auta v ulici pod nimi.

„Podej mi ruce, jo?“ pobídl ji mladík přiškrceně. Etta zavrtěla hlavou. Zraněné rameno měla ztuhlé od ramene k zápěstí a rozpálené bolesti, jako by jí někdo do žil nasypal horký písek.

Mladík tedy pustil její zápěstí a natáhl se po košilce. S hlasitým zasténáním ji vytáhl nahoru. Ettiny nohy se otřely o zeď. Dokud se lokty pevně neopírala o římsu, ani nedýchala. Potom už Ettu pár silných paží vtáhl do okna. Přistála přímo na svém zachránci na koberci pod oknem.

Skulila se z něho a dopadla na záda. Celé tělo jí vibrovalo vlnou bolesti a adrenalinu, a tak chvíli trvalo, než se tlukot jejího srdce ustálil natolik, aby přes jeho šilenej rytmus Etta něco slyšela.

„No, to bylo vzrušující. Vždycky jsem chtěl zachránit dámu v neštěstí a ty jsi mi to umožnila víc, než bych čekal.“

Etta pootevřela jedno oko a otočila se za hlasem. Vedle ní ležel

opřený o loket mladík a obdivně si ji prohlížel. Těžce se zvedla do sedu a odvěkla se ke stolu, aby si nebyli tak nepříjemně blízko.

Její zachránce byl mladý, přibližně v Ettině věku nebo snad o nějaký rok starší s krátkými kaštanovými vlasy prosvětlenými červenými pramínky. Byly příšerně rozčuchané, což Ettu přivedlo na myšlenku, že se jich *opravdu* zachytila, než zapadla oknem zpět do domu. Košili měl u krku rozepnutou a navíc naruby, jako by si ji oblékal ve spěchu a bezmyšlenkovitě. Poškrábal se na strništi na bradě a pozoroval ji pronikavě modrýma očima, ze kterých sálal nevyslovený žert.

Ten hlas... Ty oči.

Ironwood.

Etta se vyškrábala na nohy, ale cestu jí blokoval stůl. Kluk ovšem tvrdil, že tu bydlí Trny, což by znamenalo, že sám zběhl z Cyrusových řad a přidal se k jeho nepřátelům. Nebo tu byl zavřený stejně jako ona.

Nebo je prostě lhář. Pokud ovšem mluvil pravdu... Byla Etta přesně tam, kde potřebovala být. U lidí, kteří jí ukradli astroláb.

„Ale vyděsila jsi mě pořádně, to snad může přiznat i chlap,“ ozval se kluk.

„Kde to jsem?“ přerušila ho.

Zdálo se, že ho zaskočilo, že Etta umí mluvit, ale vstal a přinesl jí z rohového stolku sklenici nějaké jantarové tekutiny. „Zníš stejně příšerně, jako vypadáš. Lokni si.“

Upřela oči na skleničku.

„Ale ne, s tebou není žádná legrace,“ popotáhl mladík. „Počítám, že tě asi utím spíš vodou. Počkej tu a ani muk. Zatím přece nechceme zburcovat celý dům, nebo ano?“

Etta si nebyla jistá, co přesně tím myslí, ale poslechla a tiše sledovala, jak se mladý muž přesunul ke dveřím a opatrně se vyklonil na chodbu.

„Ty tam! Ano, ty! Přines mi sklenici vody. A opovaž se mi do ní zase naplivat. Copak si vážně myslíš, že bych to nepoznal? Sám jsem v té ušlechtilé zábavě dost zběhlý.“

„Copak jsem nějaký mizernej sluha?“ ozval se okamžitě nakvašený hlas.

Takže tu přece jen jsou strážce. Otázkou ovšem zůstávalo, zda ochraňovaly jeho nebo sebe před ním.

„Přesto se domnívám, že oficiální pokyny od tvého pána a velitele zněly jasně: ‚Dejte tomu milému chlapci všechno, nač si vzpomene.‘ No a ten chlapec by teď rád vodu. Trochu života do toho umírání, přidej do kroku... A dál už to znáš. Díky, starouši.“

Etta protáhla koutky. Jasný Ironwood. A podle toho, co slyšela, spojenec Trnů.

„Já nejsem tvůj...“ Mladík místo odpovědi zavřel dveře a opřel se o ně s potěšeným úšklebkem.

„Jsou tak příšerně vážní, že je vážně jednoduché je vytočit,“ zašeptal jí s rošťáckým mrknutím. „Když už jsi tady, určitě si spolu užijeme spousty legrace.“

To sotva, zaškaredila se Etta.

Po chvíli se otevřely dveře a ve škvíře se objevila sklenice s kalnou vodou. Jakmile si ji mladík vzal, dveře se zase zabouchly. Tentokrát Etta slyšela cvaknutí zámku.

„Co to je za vodu? Vy pijete to, v čem jste se vykoukali?“ křičel mladík na zavřené dveře.

„To bys měl ještě kliku,“ zavrčel strážce na chodbě.

Když podával sklenici Ettě, ještě si pro sebe něco brumlal. Voda měla hnilobně hnědý odstín a něco podezřelého v ní plavalo.

„Promiň,“ řekl mladík, když si všiml Ettina znechuceného výrazu. „Po zemětřesení to tu s vodou nevypadá nejlépe, ale nikomu z ní ještě nebylo špatně.“ Lokl si a dodal: „Zatím.“

Voda sice chutnala trochu po hlíně a malinko kovově, ale Etta ji do sebe obrátila na dvě polknutí. Pořád se třásla po prožitě námaze.

„Kde to jsem?“ chtěla vědět. „A kdy?“

„V San Franciscu,“ odpověděl její zachránce, „12. října 1906. Pár dní jsi o sobě nevěděla.“

Zdalo se, že Etta pod tíhou té informace zarývá paty hlouběji do koberce. Třináct dní. Ztratila celých *třináct dní*. Nicholas může být kdekoli. Sophia také. A astroláb...

„Krátce jsme se setkali v texaské poušti, když tě vyplivl průchod. Vzpomínáš si?“

„Čekáš na děkovnou řeč?“

„A nezasloužím si ji? Máš zatracený štěstí, že z nás sirotky udělal ten samý průchod, protože jsem tě zachránil nejen před strážcem brány, ale i před kojoty, kteří se nemohli dočkat, až natáhneš brka. V podstatě se dá říct, že kdyby nebylo mě, šéfík by teď spouštěl tvoje rozervaný ostatky do hrobu.“

To potvrdilo Ettino podezření. Časová osa se musela změnit a udělat ze všech cestovatelů narozených po zásahu do ní sirotky času. Etta zavřela oči a zhluboka se nadechla.

„Co se změnilo?“

„Co se změnilo... Myslíš na ose? Pokud budu soudit podle společnosti, do které jsem ale jaksi nebyl přizván, bych řekl, že se osa posunula přesně tak, jak doufali. Ti blbečci, co to tu vedou, mumlali něco o Rusku, které prohraje, ale přesto zvítězí. Ožralecké bláboly. Proč trčíme v překrásném San Franciscu po zemětřesení, můžeš klidně hádat. Drž se těch lidí dost dlouho a uvidíš ty největší díry všech století.“

„Ptát ses jich ale nezkoušel, co?“ vyzvídala Etta bez známky obdivu. „Který rok to byl?“

„To jsem ti přece říkal. 1906,“ zatvářil se káravě.

Spolkla hořkou slinu rozladění. „Na to jsem se neptala. Chci vědět, který rok byl zrovna v Texasu?“

„Nejsem si vůbec jistý, jestli bych ti to měl...“

Etta se vymrštila jako šelma a jen tak tak ovládla slova, která ji páčila na jazyku dřív, než by ožehla jejího společníka. Ne! Styčný rok jí zamlčovat nebude. Jedině tak se totiž bude moct vrátit po svých stopách zpět do Damašku a Palmýry.

„Ohoho!“ ucouvnuv kluk. „Tváříš se stejně dravě, jako před chvílí, když jsi mě kopl do nosu. Věř mi, odstranili z dosahu všechno, co by mohlo sloužit jako zbraň.“

Etta se zadívala na sklenici ve své dlani a potom zpět na mladíka. „Za posledních pár týdnů jsem se naučila být zatraceně vynalézavá. Myslím, že s jedním podřadným Ironwoodem si poradím,“ povytáhla obočí.

„Podřadným?“ štěkl na ni tónem chyceným mezi nevěřicným údivem a zlostí. „Víš ty, kdo já jsem?“

„Ne. Zatím jsi měl plné ruce práce se sebechválou, takže ses zapomněl představit,“ řekla Etta. „Ale počítám, že ty víš, kdo jsem já?“

„To tady nikomu neušlo,“ zamumlal podrážděně kluk. „Jak hluboko jsem klesl, když se musím *představovat*.“

Jednu ruku schoval za záda, zatímco druhou položil na břicho v posměšné úkloně. „Julian Ironwood, k vašim službám.“

≈≈≈

Musela se tvářit tak nevěřicně, že se z jeho žertovného úsměvu stal sardonický škleb. Takovou reakci opravdu nečekal.

Julian Ironwood, zasmála se Etta jako bez života. Cesty časem ji už poskytly spoustu zážitků, nad kterými jí zůstával rozum stát – setkání s osmnáctiletou verzí její učitelky houslí, kterou znala už od svého narození, pokud by si měla vybrat jen jeden z nich –, ale žádná ji zatím překvapivě nepřipravila na setkání tváří v tvář s mrtvolou. Etta se snažila o nijaký výraz, protože věděla, že když na něho bude upírat vyděšený pohled, vyvolá jen smršť otázek.

Nicholas Ettu výslovně varoval před nebezpečím, které s sebou nese vyzrazení cizího osudu. Pokud se někdo dozví, jak zemře, bude se rozhodovat jinak, a ovlivní tak časovou osu. Když chtěla Etta varovat Alici, ta ji včas zastavila, ale teď...

V srdci se jí sbírala známá kaluž viny. Etta se kousla do rtu. Jenže... S jakou pravděpodobností mohla potkat Nicholasova bratra zrovna

tady a teď? Proč se jí Nicholas nezmínil, že Juliana kdysi držely Trny v zajetí?

„Buď ti můj roztomile sadistický dědeček provedl něco příšerného, nebo mě hodláš informovat, že jsem se zabil poněkud hloupým pádem z hory,“ řekl. „Jiné reakce už poslední dobou ani nečekám.“

„Ty,“ vyprskla Etta, když se otočila zpět k němu, „já... já nechtěla, jen...“

„Uklidni se, jo? Šláš tady úplně bezdůvodně,“ krotil ji. „Jak vidíš, nejsem mrtvej.“

„Počkej,“ přerušila ho a přišla blíž, aby si ho lépe prohlédla. Oči měl stejně ledově modré jako jeho dědeček a pod špínou a úšklebkem se skrývaly stejně vysoké lícní kosti a rovný nos, který ve tváři Cyruse Ironwooda zbrousilo jen stáří. Zdálo se, že Julian zdědil i ironwoodovskou touhu ovládat jakýkoli rozhovor, ať už byl jakkoli krátký.

„Ty žiješ,“ vysoukala ze sebe nakonec Etta. „Takže... takže jsi ne-umřel?“

Julian protáhl koutky v pobaveném úsměvu. Ten rozhovor se mu začínal líbit. „Jak vidíš, jsem živý a zdravý. Plevel nezajde, jak říká dědeček, což je ovšem podivné, protože *plevel* je on sám.“

„Co se stalo?“ přerušila ho Etta.

Zazubil se tak drze, až se jí zpěnila v žilách krev. „Co si myslíš, že se stalo?“ odpověděl protiotázkou.

Etta krotila svůj temperament s trpělivostí, kterou by do sebe v životě neřekla. „Za bouřky v horách jsi na cestě do kláštera Taktsang Palphug uklouzl a...“

„Prozradil děda světu opravdu takovou spoustu podrobností?“ uhladil si Julian vlasy dlaní. „Většinou brání čest rodiny jako lev, ale asi nedolal pokušení udělat ze mě úplného pitomce.“

Jeho slova vůbec neodpovídala žertovnému tónu hlasu. Etta si ho prohlédla lépe. Svěšená ramena, špinavé, pomačkané šaty, jiskra v očích, kterou dřív měla za rošťáckou rozvernost... Uvažovala, která tvář Juliana Ironwooda je ta opravdová a ve které se jen zabydlel.

„Hned jsem si to myslel,“ popocházel Julian po pokoji s očima sklopenýma k podlaze. „Postaral se aspoň... Říkal něco o vzpomínkovém aktu?“

Etta povytáhla obočí. „To netuším. Ale snad ano.“

„Ne, že by mi na tom záleželo,“ vyhrkl a mával přitom rukama, jako by chtěl vytesat slova ze vzduchu před sebou. „Jen to nemá ten správný efekt, když člověk zmizí v oblaku sněhu a mlhy. Chlap by přece jen rád... Ale to máš jedno. Na ničem z toho už nezáleží.“

„Tak stůj přece chvílku. To tvoje popocházení mě dohání k šílenství,“ řekla Etta. „Nemůžeš zůstat v klidu a všechno mi vysvětlit?“

Posadil se na roh velkého stolu a složil ruce do klína. Během vteřiny už pohupoval nohama a kopal do nohy stolu, takže Etta poznala, že po něm chce nemožné. Nejenže nezmlkl, ale nespálil ani tolik energie, aby sebou na chvíli přestal šít.

„Za všechno můžou Trny. To jejich kousky ze mě udělaly sirotka,“ řekla Julian. „Před třemi lety prošli do New Yorku roku 1940, zapálili Světovou výstavu, kde měl děda svůj podíl. V tu samou dobu jsem se zdánlivě zabil hloupým pádem v Bhútánu. Protože jsem se narodil v roce 1941, vyplivl mě průchod v roce 1939, což tehdy byl...“

„Poslední společný rok mezi starou a novou časovou osou,“ dokončila Etta. Když se snažila udržet si pojem o časové ose, která byla vydána na milost a nemilost cestovatelům, i o osudech cestovatelů, měla pocit, že se jí rozskočí hlava. „Ale já jsem se narodila taky po roce 1940 a ta změna se mnou nic neudělala.“

„V tom případě ta změna tvůj rok neovlivnila a zůstala jen v izolovaném úseku čili až do roku 1941. Asi jsi to slyšela už tisíckrát, ale časová osa funguje nekonzistentně.“

To už Etta pochopila. Pravděpodobně se tehdy opravila sama, jako by jen nadskočila místo toho, aby vyletěla z dráhy. Zajímavé.

„Tehdy mě to aspoň vyhodilo na Maledivách, takže jsem si udělal slušné prázdniny, ale než jsem objevil všechny potřebné průchody, roz-

nesla se zpráva o její smrti mezi cestovatele a já si řekl, že bych z toho měl vytěžit co nejvíc.“

„A to tě nikdy nenapadlo, že bys někomu měl říct, že jsi naživu?“
Nicholasovi? Sophii? Někomu jinému z rodiny?

Julian se odlepil od stolu, přešel ke knihovně a přejížděl prsty po zkosených hřbetech knih. Pochodoval po místnosti jako kočka u okna, napružený a pozorný.

Kdyby jí to neřekl sám Nicholas, nikdy by nehádala, že ti dva jsou příbuzní. Šlo o něco víc než jen o podobu. Nicholas se pohyboval jistým, dlouhým krokem, i když netušil, jak jde, zatímco z Juliana vyzařoval neustálý neklid. Nebyl dokonce ani tak urostlý jako Nicholas a jeho postavu neformovala tvrdá práce na palubě. Mluvil překotně, jako by se jeho slova předháněla, které opustí jeho rty jako první. Nicholas se zase vyjadřoval promyšleně a opatrně, jako by čekal, že někdo může použít každý z jeho výroků proti němu. Julian jako by praskal ve švech, zatímco jeho bratr byl ztělesněným klidem s neustálou kontrolou nad vlastními city.

Protože musel.

Protože nikdy nepožíval privilegií, která byla od malička dopřávána Julianovi. Nicholas se narodil do rodiny, jež ho nikdy nechtěla, a společnosti, která jím pohrdala a nevážila si ho.

V Ettině srdci vykvetl hněv tak živý jako pokřivené portréty na zdech. Pokud je ten kluk opravdu Julian Ironwood, stála před ním osoba, která využila Nicholasovy bratrské lásky a chovala se k němu jako k lepšímu sluhovi, místo aby ho učila umění cestovat časem.

Byl jsem hlupák, řekl jí tehdy Nicholas, *přece jen to byl můj bratr a já v něm nikdy neviděl nic méně. Jenomže Julian to tak necítil.*

Ten kluk v sobě neměl ani kouska obyčejné slušnosti, aby svému nevlastnímu bratrovi sdělil, že je naživu. Místo toho nechal Nicholase tonout ve vlastním pocitu viny a připravil mu celá léta bolestných otázek o vlastní cti. To kvůli němu musel Nicholas snášet Ironwoodův hněv a odejít do vyhnanství.

Tolik utrpení – a proč vlastně?

Pro nic.

„No, holka, abych pokračoval, trochu jsem se poflakoval po světě, žil, jak se dalo, a protože jsem neměl moc peněz, často jsem se dostal do maléru. Jenže potom mě to začalo unavovat a nudit. Tak jsem si vzpomněl na Trny. Myslel jsem, že bude nejlepší jim prodat to, co vím o dědečkovi, výměnou za pravidelnou stravu a bezpečný nocleh.“

Zadíval se na Ettu, jako by čekal soucitné vrkání. Ona ale jen zírala na zhasnutý lustr nad hlavou a svírala desku stolu tak pevně, že ji bolely ruce. *Nedělej to. Nestojí ti za to.*

„Když jsme u toho,“ otočil se k ní Julian, „budeme se chvilku bavit o tobě – *panebože!*“

Etta si užívala bolestného mravenčení v ruce, když se její klouby poprvé dotkly jeho tváře, Julian zavrával a skácel se nedůstojně rovnou na zadek. Upřel na ni překvapené oči a rukou si přikryl červenou podlitinu na tváři, zatímco Etta si protřepávala ruku.

„Ale za co, sakra, za co?“ zavyl.

„Napadlo tě někdy vůbec,“ přistihla se Etta, jak zvyšuje hlas, „co ta tvoje *smrt* způsobila bratrovi? Chápeš vůbec, čím si prošel a jak si to od tvého povedeného dědečka vypil?“

„Bratrovi?“ opakoval přihloupě Julian. Ettin instinkt ho nakopnout znovu, tentokrát někam pod pás, se jí musel zračit v tváři, protože se Julian raději rychle odsunul do bezpečné vzdálenosti.

K jejímu překvapení vykoktal: „Ale... odkud znáš Nicka?“

Etta ho zkoumavě pozorovala. Vypadal doopravdy v šoku, ať už z rány, nebo z Nicholasova jména. Protože nevěděla, kolik informací mu svěřit, řekla jen: „Trochu jsem s ním cestovala.“

„Pověřil vás děda?“ zvedl obočí Julian.

Etta zavrtěla hlavou, ale než to mohla rozvést, skřípl v zámku klíč. Mělo to stačit k tomu, aby Etta zmizela za psacím stolem, kde by ji nikdo neviděl, ale ona se jen výhružně tyčila nad Julianem. Dveře bolestně zaskřípaly a dovnitř vrazili dva chlapi s pistolemi v jednodu-

chých bílých košilích. Když zahlédli Ettu, zůstali stát jako přimražení. První z nich s černým knírkem přes polovinu obličeje raději ustoupil a pokřížoval se.

„Ježíši,“ vydechl ten druhý, menší, blondatý a skoro plešatý, a podíval se na svého kumpána. „Ostatní měli pravdu. Jako by Rose Lindénová z oka vypadla. Hotovej její duch.“ První chlap se znovu pokřížoval.

„Neměli byste mě chránit?“ stěžoval si Julian. „Ta holka je asi trochu mimo...“

„*Mimo?* Tak by se to taky dalo nazvat,“ ozval se tmavovlasý. Teprve teď v něm podle hlasu Etta poznala strážce, se kterým se před chvílí dohadoval Julian o sklenici vody. „Jak jste se sem sakra dostala, slečno?“

„Myslím, že by bylo lépe se ptát, proč vám trvalo celou půlhodinu, než jste zjistili, že jsem pryč?“ odpověděla Etta a natáhla se pro sklenici, kterou nechala na stole. Než stihli něco říct, bouchla jí o stůl, takže z ní zbylo jen pár ostrých střepů. V jednu šílenou chvíli se jí vybavilo Sophiino školení o tom, jak podřezat člověka.

Ovládej se, Etto. Musela zůstat tady a najít astroláb, což by dost dobře nešlo, kdyby ji někdo někam zavřel. Část z ní ale nemohla žít s tím, že ji ti lidé viděli, když byla nejslabší a nejzranitelnější. To nemohla jen tak přejít. Musela je přesvědčit, že se umí bránit.

„Pomalů!“ vykřikl Julian. Natáhl krk, aby viděl na strážce. „Vy s ní nic neuděláte?“

Blondák pomalu pozvedl malou černou pistoli, ale potom zaklel a schoval ji zpět do kalhot. „Tak pojď, děvčátko, je čas jít do pokoje.“

Etta po něm máchla střepem, jako by ani nevnímala teplou louži krve v dlani, která jí vytékala z místa, kde se ostrá hrana skla setkala s kůží.

„To si nemyslím,“ zavrčela.

Tupý dusot kroků na chodbě přerostl v hromové burácení. Hudba, která jim ještě před chvílí dělala tlumenou kulisu, se škrábnutím jehly ustala. Etta zachytila útržky volání: „*Je pryč!*“ „*Najděte ji!*“ Vše doprovázely kletby, při kterých by se červenali i chlapi z Nicholasovy posádky.

„Tady je!“ zavolal tmavovlasý. „V pracovně!“

Horečná aktivita pominula a z davu se ozval jediný hlas: „Děkuji. Když Pánbůh dá, je to poslední vzrušení večera.“

Oba strážci se narovnali, menší z nich si dokonce upravil vázanku u krku. Do tmavého kouta pokoje vpochodoval muž s rukama v kapsách.

„Měli jsme to pod kontrolou, pane,“ vyhrkl tmavovlasý, „zrovna jsem se chystal odvést to děvče zpět do pokoje.“

„To vidím,“ dostalo se mu pobavené odpovědi, „ale zdá se mi, že pod kontrolou měla situaci spíš ona.“

Když přistoupil blíž ke krku a měkké světlo mu ozářilo tvář, mohla si Etta nově příchozího konečně prohlédnout. Byl to člověk, který ji hlídal, když ještě ležela v posteli. Tmavé oči jednoho ze strážů těkaly po místnosti, jako by chtěly držet v šachu všechny a všechno, zatímco pohled neznámého spočíval přímo na Ettě. Zíral na ni tak upřeně, až se zdálo, jako by všichni zmizeli a v pokoji zůstali jen oni dva.

Z mužovy přítomnosti Ettě tuhla v žilách krev, ale nervozita, kterou cítila, když ho poprvé uviděla, se nedala srovnávat s hrůzou, jež se jí zmocnila, když pochopila, kde se s ním už potkala. Etta ani nevěděla, jak jí střep vypadl z ruky, uhodil ji do bosého chodidla a cinknul o zem.

Černé vlasy prokvetlé šedí, drsné rysy... Tehdy ho ale neviděla v kalhotách s vysokým pasem a bílé košili, které měl na sobě teď. Pamatovala si ho v klasickém černobílém obleku a v brýlích se stříbrnými obroučkami, jak ho potkala ve Velkém sále Metropolitního muzea. V jednadvacátém století.

„Ty mě poznáváš,“ ozval se s lehce pochvalným tónem v hlase. Čekal snad, že ho nepozná?

Nejenže do něho tehdy vrazila, ale potkala ho znovu, když se řítit chodbou ve chvíli, kdy Etta se Sophií našly umírající Alici v kaluži krve. Jako by věděl, že se to stane.

Nebo sám zmáčkl spoušť.

Stráže okamžitě obklopily muže, jako by je přitahoval do svého pole. Podíval se na Juliana a trochu nepřátelsky prohodil: „Proč mě asi napadlo se podívat nejdřív sem?“

„Ona mi sem *spadla*,“ protestoval Julian s prstem namířeným na okno. „Hleděl jsem si svého. Aspoň tentokrát.“

Muž se zadíval na Ettu. Protentokrát neuhnula. Koutky mu cukly v sotva znatelném úsměvu. „Ani se tě nebudu ptát, jak ses sem dostala. Stačí se podívat na tu hromadu lešení pod oknem. Řekni, napadlo tě někdy, že sis tam taky mohla srazit vaz?“

Byl tak klidný a jeho hlas zněl tak odměřeně, že všichni kolem najednou vypadali jako v mánii. I jeho postoj, fakt, že nikdy nedal najevo nervozitu, nutil Ettu trochu mu počechrat jeho bohorovný klid. Zajímalo ji, zda se dá vyprovokovat. Měla chuť vyzkoušet hranice jeho strachu. Později se to bude hodit, pomyslela si – to až bude opatrně vyzvídat, kde je astroláb a kde ho Trny schovávají.

„Víte,“ řekla Etta, „skoro bych si to přála.“

Otřela si od krve ulepené dlaně o příšernou noční košilkou a sklidila jen vřelou vlnu mužova smíchu a neskrývanou radost v hlase. Otočil se k plešatému strážci a poklepal ho po hrudi. „Neříkal jsem, že má kuráž?“

„Říkal,“ kývl plešatý. „Pane, přebírám za to všechno plnou zodpovědnost...“

„Pán“ jen mávl rukou, kterou vzápětí položil svému podřízenému na rameno. „Já jsem jí seděl u postele a stejně její mazaný útěk zaspal. Popros Winifred, ať jí dá něco na sebe, a jakmile se uklidní a bude vypadat trochu k světu, přiveď mi ji, ano?“

„Zajisté, pane,“ vydechl strážce s viditelnou úlevou.

„Já s váma nikam nejdu!“ bránila se Etta s úkrokem vpřed. „Ani nevím, kdo jste! Kdo vám dal právo mi rozkazovat?“

Muž se už otáčel ke dveřím, ale když uslyšel její slova, zarazil se a narovnal v ramenou. Podíval se na Ettu, ale odraz ohně v brýlích zakryl jeho výraz. Julian zakašlal, aby skryl smích nebo rozpaky.

„Jmenuji se Henry Hemlock a ty jsi mi tu vydána na milost a nemilost,“ oznámil muž. „Budeš dělat, co ti řeknu, protože jsem tvůj otec a musíme si toho *spoustu* vyříkat.“

NASSAU
1776

PĚT

Za svítání bouřka ustala a vnesla trochu milosrdenství do noci plné utrpení. Nicholas se Sophií se brodili zatopenými ulicemi a sledovali odtékající proud špinavé vody až k pláži. Sluhové se zrovna budili a vycházeli na balkony barevných dvoupatrových budov, aby vyklepali koberce a vyhodili odpadky. Za chvíli už město páchlo jako obří nočník. Potom co na ně nešťastně šplouchlo něco, co Nicholas nehodlal blíže zkoumat, zkysla Sophiina nálada ještě více než obyčejně.

Celé hodiny se schovávali před majitelem taverny. Ten mizera poslal učiněný zástup chlapů, aby se společně s Rudými kabáty pídili po tom, kdo způsobil rvačku a zdevastoval mu podnik. Vina padla na jejich hlavy, i když se sám majitel do bitky s nadšením přidal. Věčné schovávání jejich skutečnému cíli najít člověka s dopisem vůbec neprosplivalo. Jak se ukázalo, ani exotický Číňan tu nevzbudil dost pozornosti na to, aby se našel dostatek svědků. Nicholas se už několikrát přistihl při otázce, zda včera nevyopil víc, než myslel, a nepovažoval pouhý stín za tajemného muže. Ale lehké děvy v patře si Číňana všimly, takže...

Zastavil se a zadíval se k přístavu. Upláchne jim na loď? Pokud patří k Ironwoodovým a není jen chytrákem slídícím po snadném lupu,

bude se snažit chytit první loď. Čím déle mu nápad prozkoumat přístav hlodal v hlavě, tím rozumnější se zdál. Informace poletovaly mezi námořníky jako mouchy a člověk exotické rasy by jistě jejich pozornosti neunikl. Kdyby se Nicholas poptal, určitě by narazil na někoho, kdo ví, kde ten člověk bydlí a zda se plánuje brzy nalodit.

K čertu s tebou, Rose, pomyslel si a rozhodně to nebylo poprvé. *Nemohla jsi přijet sama a ušetřit nás všech těch komplikací?*

Sophia se hnala dál, i když Nicholas zpomalil. Teprve o tři délky před ním se otočila. „Vypnul jsi mozek, člověče? *Hejbní sebou.* Nemůžu se dočkat, až tahle pekelná hra na kočku a na myš skončí.“

„Jdi sama,“ odpověděl Nicholas, „já teď půjdu po jiné stopě.“

Jakmile to vyslovil, dusala Sophia zpět k němu, až mu bahno od jejích podrážek stříkalo do obličeje. „Po jaké stopě?“ vyzvídala. „Nebo snad považujeme dohady za vodítka?“

Zhluboka, trpělivě se nadechl a opatrně vysvětlovat, co má v úmyslu. Dával si pozor, aby neprozradil nic, co by Sophia mohla použít při hledání na vlastní pěst. To by bylo jako podat jí nůž, aby ho mohla lépe bodnout do zad. „Jdu k zálivu se poptat, jestli někdo o našem zloději něco neví.“

„Tak jo,“ zamumlala a otočila se směrem k přístavu. „Zkrátíme to.“

Zavrtěl hlavou. „Ty se vrátíš na pláž, trochu si odpočineš...“

„Musím říct,“ sevřela Sophia bledé pěstičky, zatímco propalovala Nicholasovu tvář pohledem, „že netuším, jak to s tebou ta Lindenová mohla na cestě vydržet tak dlouho. My dva jsme *spojenci* jen pár hodin a já bych tě nejradši vyhodila z okna.“

Nicholase samotného překvapilo, jak rychle ho zvládla rozzlobit. Vyčerpání, hlad, naštvaní – mohl se vymlouvat, na co chtěl, ale pravdou bylo, že mu šlápla na ještě čerstvou bolístku. „Znovu to jméno vyslov. Jen zkoušejte mé odhodlání, madam,“ zavrčel ironicky.

Sophia se zamračila. „Chtěla jsem říct, že nechápu, jak snášela to tvoje věčné tajnůstkářství a záchvaty pitomé chlapské hrdosti, kterou si tak hýčkáš. *Zůstaň tady, jdi zpátky, nehýbej se, pokračuj...* Nejsi moje guvernánka a já zase nejsem jeden z posádky na té tvé blbě lodi,

tak mě přestaň komandovat. Zkus mě ještě jednou vynechat ze svých plánů a *opravdu* tě střelím – tam, kde jsou pánové nejcitlivější.“

„Musím ti připomínat,“ ozval se Nicholas, naštvaný sám na sebe, že se tou holkou nechá tak rychle rozhoupat na vlnách divokého hněvu, „že to *ty* sis včera přihnula tak statečně, že jsi zapoměla na přestrojení, *střílela z pistole*, a navíc špatně a v přeplněné hospodě? To *ty* jsi obtěžovala britského štamgasta, protože se ti nelíbily jeho pohledy, a málem nás dostala do smrdutého vězení!“

„Což by bylo daleko příjemnější než náš současný nocleh,“ zabručela Sophia.

Nikdy mě nebude respektovat, pomyslel si, když se mu samou nenávisť zvedl žaludek. *Vždycky pro ni budu jen nula*.

„Jednoho dne po tobě pojmenují morovou epidemií,“ dodal.

„Doufám, že nějakou hodně ošklivou,“ odpověděla. „I holka může mít své sny.“

„Od samého začátku se mnou zacházíš jako s krysou,“ pokračoval a ignoroval její ironický škleb. „Vážně chceš vědět, jak mě Etta *sná-šela*? Jednoduše. Byli jsme společníci, protože jsme si věřili a ona byla schopná se o sebe postarat. Zato ty se snažíš, abychom tu oba vypustili duši. Potřebuju si ověřit, že Etta přežila *tvoji* zradu, takže tě vláčím s sebou, i když mi jinak k ničemu nejsi.“

Po těch slovech se Nicholas připravil na zvláště jedovatou poznámku, v jakých si Sophia libovala, ale ta si jen sundala klobouk a odvázála kousek kůže, pod nějž schovávala krátký cop. Prsty si tiše rozčesávala tmavé lokny. Zapadli dokonale mezi skupinky chlapů, kteří se vybledlým pohledem koráلكových očí potáceli z hospod a taveren po noci plné radovánek. Někteří z nich se alespoň pokusili zastrčit si košili do kalhot, i tak si ale od Nicholase vysloužili jen nesouhlasné zavrtění hlavou. Kapitán Hall by všechny do jednoho vyhodil z lodi, kdyby se mu hlásili do služby v takovém stavu.

Hall. Dal mu vědět, že je živý a většinou zdravý, ale stále čekal na odpověď, kterou mohl dostat jen v přístavu. Nicholas rychle zahnal

ozvěnu touhy skočit na nejbližší loď a odplout s ní k horizontu. Na lodi se žilo jednoduše a on věděl, že by ho život námořníka kdykoli ochotně uvítal ve své velké náruči.

Někdo si začal pískat nějakou košilatou hospodskou odrhovačku. Chlapi okolo se ušklebovali. Než se Nicholas rozkoukal, setřáso se sebe přístavní městečko poslední zbytky noci a jeho ulice zaplavily karmínové kabáty, uniformy s naleštěnými knoflíčky, které v kontrastu s okolní špínou vypadaly téměř směšně. Vozy s nákladem vrzaly a rachotily po dláždění sem a tam, následovány lidským hemžením ostrovanů. Zelené palmy a podrost zářily zelení tak jasně, jako by je namalovalo samo slunce. Tak vypadaly jediné po pořádné bouřce. Nad vším se na západě jako čtyřcípá hvězda tyčila pevnost s vysokými zdmi, od jejichž vlhkých šedivých kamenů se odrážely sluneční paprsky.

„Jen si jdi,“ řekla Sophia s významným pokývnutím směrem k lodím v zálivu. „Chceš se z toho vykrotit a tady máš hned dvě – tři – čtyři příležitosti.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Nicholas, znepokojený tím, jak dokonale sledovala tok jeho myšlenek. „Nebo máš ještě v hlavě?“

„Mám jen pozorovací talent,“ zašvitořila.

„Ať už si myslíš, že víš cokoli, můžu tě ujistit, že se pleteš.“

„Dobře vím, že jsi tu jen marnil čas. Vím, že astroláb je ti ukradený a vzdycháš jen po první holce, která na tebe udělala laní kukadla.“

„To není pravda,“ bránil se. „A odkdy mají laně modré oči?“

„Tak co tady ještě děláme,“ dala si Sophia ruce v bok v jasné provokaci. „Myslíš, že když tu budeme hnit dostatečně dlouho, ta ženská zatím najde svoji dcerušku a donese ti ji na stříbrném podnose? My vůbec *nepotřebujeme* informace o styčném roce, protože se astrolábu vůbec netýkají. Pokud ho mají v rukou Trny, stejně s ním cestují. Takže pokud chceme tu věcičku dostat, musíme se vypravit za nimi – to je naše nejlepší šance. Na to jsi ale zatím ani nepomyslel, je to tak?“

Byl unavený. Měl plné zuby Ironwoodů, cestovatelů i věčných zásehů do životů nevinných lidí, kteří nakonec nesou důsledky cestova-

telské hamižnosti a nároků. Měl chuť říct, ať si starý Ironwood vezme ten zatracený astroláb do hrobu, ale dobře věděl, že by to na Nicholasově vlastním čase mohlo způsobit nenapravitelné škody.

„Slíbil jsem to,“ řekl nakonec.

„Sliby jsou pro svatý a neschopný. Většinu času stejně nesplníme ani ty, které jsme si dali sami.“

Zpod krempy klobouku jí odpověděl nakvašeným pohledem. „Mezi námi je ale *propastný* rozdíl.“

„Neříkej!“ odfrkla si Sophia. „Vzmuž se aspoň natolik, aby sis přiznal, že toužíš jen po jednom – najít Ettu.“

Víc než po dalším úderu vlastního srdce, pomyslel si Nicholas, ale bylo to jako plavání v dešti – ať se pohnul kamkoli, nemohl uniknout ledovému poryvu pravdy. Etta by si přála, aby dokončil, co spolu začali, a astroláb našel.

A nechal ji umřít?

Pravou ruku sevřel v pěst, jako by se snažil zachytit vzpomínku na Ettinu drobnou dlaň. A pak to přišlo. Klidná jistota, že ji znal stejně jako sebe samotného. Pokud Etta nepřežije, nic z jeho snažení nebude dávat smysl. Budoucnost mu nepatřila, byla *její*. To ona ji opletla svými sny. Přál si, aby jednou dosáhla úspěchu a lidé ji oslavovali tak, jak si přála. Záleželo mu na tom, aby si splnila neukončené touhy svého srdce. Všechno, co v jeho životě za něco stálo, byla ona sama nebo něco, co na ni čekalo.

Ještě nedávno to vypadalo, že se jejich světy potkají i přes nepřekonatelné překážky. Pokaždé, když se jim něco postavilo do cesty, to jen posílilo jejich potřebu být spolu. Jen občas, když se dlouho díval do ohně nebo si ukradl chvíli pro sebe, chytily ho do tenat prchavé obavy. Oba byli tak neskutečně tvrdohlaví, tak odhodlaní vrátit úder pravidlům života i situaci, která ho držela ve svém područí, že se bál, aby jejich pouto nebylo pouhým aktem vzpoury.

Potom se mu ale vybavila její tvář, odhodlaná a planoucí jako v tu chvíli, kdy ji uviděl poprvé. Když ho rozbolely ruce plné mozolů

a prasklin, vzpomněl si na jemnost její kůže. Když se svět chvěl s přicházející zimou, vytanulo mu teplo její přítomnosti. Když ho posměšně soudily pohledy lidí kolem, spočinul v neporazitelnosti, již mu darovala svou vírou.

Tak jeho pochyby zmizely stejně rychle, jako přišly, a zanechaly za sebou pokoj tak nesmírný jako nekonečné hloubky temného oceánu. Nicholas věřil, že spolu najdou místo, o kterém mluvila Etta. Čas, v němž oba naleznou domov. Teď se té víry nesměl vzdát.

Od doby, kdy z ní časová osa udělala sirotka, uplynulo už několik týdnů. Pokud přežila své zranění – a on doufal, že ano –, byla dost silná na to, aby se prokousala i vším ostatním a našla cestu zpět do Damasku. Možná se potkají někde napůl cesty a budou pokračovat tam, kde začali, aby spolu přepsali pravidla života.

Sophia nepřestala naléhat: „Jdi ji najít, odplujte spolu šťastně až do smrti a nechte mě...“

„Nechte mě *co?*“ pobídl ji Nicholas, když umlkla, i když přesně věděl, co má na mysli. *Nechte mě najít ten astroláb.* Aha, polkl hořké zasmání dřív, než se mu vydralo z hrdla. Jistě by ocenila příležitost ho vyšachovat, aby jí už nikdo a nic nemohlo mařit plány.

Místo odpovědi stočila Sophia pohled zpět ke stanům a stájím a dodala: „Copak ti Rose Lindenová neslíbila, že se tu s tebou potká? Vážně tě baví tu sedět, houpat nohama a čekat, až nám matička řekne, co máme dělat dál? Pokud chceš najít Ettu, abys trochu ožil a začal zase myslet na astroláb, klidně se za ní můžeme pustit hned teď. Nese to s sebou samozřejmě jistá rizika, protože je možné, že se k těm Trnům dědeček dostane dřív než my, ale s tím se asi budeme muset smířit. Je to cena za tvoje nechutné trápení v lásce.“

Upřel na ni podmračený pohled. Soucit přímo odporoval její přirozenosti a vůči zdvořilostem byla tak imunní, že v Nicholasovi její zájem okamžitě probudil červíka pochybností. Zdálo se, že trvá na nalezení Etty i z nějakých osobních důvodů.

„Dědeček možná ani neví, co se stalo,“ nakouzl Nicholas.

„Nebud' směšný. Teď už se mu to určitě doneslo. Máme ale jistou výhodu v tom, že starouše víc zajímají Trny než my, takže bychom toho měli využít. Slyšíš? *Tik-tak-tik-tak*. Běží nám čas. *Jdeme!*“

Musel si neochotně připustit, že na jejích slovech něco bylo. Za posledních pár dní mu došlo, že on jediný je ještě ochoten hrát tuhle hru se základní lidskou slušností, a začal se sám sebe ptát, zda je ona slušnost výsadou bláznů.

„Kde ji začneme hledat?“ uslyšel Nicholas vlastní tázavý hlas. „A jak najdeme styčný rok, aniž bychom se zeptali jiného cestovatele? Každý z Ironwoodů a jejich pohůnků by se okamžitě rozběhl informovat dědečka a shrábnout tučnou odměnu. Bez vodítka, které jim mohla poskytnout Rose, bylo hledání jen tápáním. Nerad navigoval loď do neznáma a to samé platilo i o jeho životě.“

„Nejdřív se vydáme za Remusem a Fitzhughem Jacarandovými, jak jsem ti celou dobu říkala,“ prohlásila rozhodně Sophia. „Když se za dědečkem připlazili zpátky poté, co mu utekli s Trny, dostali od starouše ta nejhorší místa, a tak bych řekla, že ho dvakrát nemilují. Třeba se o trochu informací rádi podělí. Nebo jim můžeš zkusit povědět srdceryvný příběh vaší lásky, uronit hrdinskou slzičku hodnou muže...“

Lítost. Výborně. Konečně mu došla trpělivost. „Pokud ti tvoji informátoři sedí v nějakých příšerných dírách bůhví kde, asi jim ještě nedošlo, že se časová osa změnila.“

„Pokud to nebudou vědět sami, určitě nás aspoň pošlou za někým, kdo nám poradí, takže ať se stane cokoli, za tu cestu to stojí.“

Nicholas to s povzdychem zvažil. Zdálo se mu, že Sophia má poprvé v životě rozumný nápad. Tady jen ztráceli čas a on měl až *po krk* Roseiných her. Pokud jim Jacarandovi pomůžou najít Ettu rychleji, museli se za nimi vydat. Pokud mu výlet za nimi ani v nejmenším nepomůže, aspoň bude mít dobrý pocit, že se pohnul z místa a vymanil z žaláře nečinnosti, do kterého ho Ettina matka uvrhla.

„Tak jo,“ řekl nakonec, „zkusíme to podle tebe. Pokud se nám nepovede Ettu najít, pustíme se za astrolábem sami, to ti slibuju.“

Sophia protočila panenky a zase ho předběhla: „Svatí a poražení, pamatuješ?“

Pokud se Sophia opravdu chystala vydat se za astrolábem na vlastní pěst, jak se Nicholas opakovaně ujišťoval, jejich křehké příměří se chýlilo ke konci. Jakmile padne, bude Nicholas moct udělat vše, co je v jeho silách, aby jí zabránil astrolábu se zmocnit. *At' už je to cokoli.*

„Čestný člověk je ten, který drží slovo,“ houkl na ni.

„Čest,“ zasyčela Sophia znechuceně. „Dobře, že jí už moc nemám.“

Přišlo poledne a s ním i příšerné, na říjen nezvyklé horko, které ho tížilo jako závaží. V požehnaném tichu se stáhli zpět do tábora, Sophia o několik plíživých kroků napřed, Nicholas trošku pozadu. Schválně se držel zpět, ale ne snad proto, aby se vyhnul další konverzaci. Dobře věděl, že kolemjdoucí takové chování od černého sluhy, otroka, čekají. Zavrtěl hlavou a narovnal se v ramenou, jako by ze sebe tu myšlenku chtěl setřást. Ta šaráda mu ukradla i poslední jiskru dobré nálady, kterou s námahou vykresal z nového dne. Za hodinu chůze, když se dostali až k pláži, na níž tábořili, se dobrá vůle mezi nimi vypařila úplně.

„Sakra pes!“ zavrčela Sophia, a kdyby ji Nicholas nezachytil za límec otrhaného kabátu, vyrazila by vpřed jako rozdivočelá kočka.

Jejich deky byly rozházené a houpací sítě, které si uvázali na palmy, v jednom spleteném chumlu. Jediný kotlík, schovaný v bujném zelení, aby sbíral dešťovou vodu, někdo převrhl, a tak teď neměli co pít.

Jejich malým neštěstím ale nebyla vinna bouřka. To někdo jiný rozházal jejich skromný majetek – u ohniště naplněného vodou seděla s nohama křížem drobná postavička, krmila se posledními kousky sušeného masa z táborových zásob a hrála si s baterkou, kterou si Sophia tvrdošjně vzala s sebou, i když v tomto století ještě nebyla vynalezena.

„Okamžitě to položte, pane!“ křikl Nicholas.

Mužíček zvedl oči. U úst se mu ještě houpal kousek tvrdého sušeného masa. Jeho pohled znepokojivě výrazný, protože ho rámovalo husté černé obočí podobné šmouhám od inkoustu. Na překvapivě

jemném nose i vysokých lícních kostech kvetly červené spáleniny od slunce, barvící jinak dokonale bledou, jasnou pleť.

I s kusem masa v zubech se nestydatě usmál. Když zvedl ruku ke škádlivému zamávání prsty, zašustil námořnický kabát.

Ten zloděj.

ŠEST

Trvalo to několik nazlobených chvil, než Nicholas našel ta správná slova. „Jak se jmenujete, pane? A co u nás pohledáváte?“

Chlapík naklonil hlavu a pátravě si Nicholase prohlédl. Po chvíli odpověděl hlasem vyšším, než Nicholas čekal, a jazykem, který ještě nikdy neslyšel. Ostrý smích ale překlad nepotřeboval.

To už se ale slova chopila Sophia a štekala na cizince jeho jazykem. Toho okamžitě přešly legrácky. Nicholas povolil stisk, jímž svíral límec Sophiina kabátu, a se zájmem pozoroval, jak se dívka vrhá na mužíčka. Ten sklouzl z palmového kmene, na kterém ještě před chvílí seděl, a tanečnickými kroky uhýbal před jejími výpady.

Potom, co do sebe Sophia včera nalila, si Nicholas uměl představit, že jí teď pekelně třesčí hlava, a tak se ani nedivil, že sáhla do kabátu pro pistoli a zamířila.

Mužiček ztuhl. Nicholas si všiml záblesku na jeho pásku – možná nůž? Krátké příměří mu umožnilo zhodnotit situaci – zloděj byl oblečený jako Angličan, ale šaty na jeho drobné postavě visely tak uboze, že je musel tu zahnout, tam založit, aby v nich vůbec mohl chodit.

„Odlož tu ručnici, *nũ shén*,“ řekl vetřelec.